

★ WESTERN ★ MOBA®

RODOKAPS

Svazek 003

Listopad 2008

35 Kč

Míšenec Topeka

Slovensko 1,83 € / 49 SKK

Kód 003

RODOKAPS

Svazek 003

Luke Sinclair

Míšenec Topeka

Nad dvorem ranče se chvěl horký vzduch. Vládlo takové vedro, že dýchání bylo utrpením. Především pro Topeku, kterému právě polámali žebra. Byl to míšenec, bratr obou bijců. „Vstávej, bastarde,“ poškleboval se Mark Laddock. „Pak tě dorazíme, bratříčku.“

„A braň se konečně!“ dodal jeho bratr Barney. „Nikoho nebaví mlátit zbabělce.“

Míšenec Topeka ležel v písku a s námahou pozvedl trup. „Tátovi se nebude líbit, když mi zpřerážíte kosti,“ zasténal. „A to, vy neřádi, dobře víte...“ Místo odpovědi obdržel Topeka kopanec. „To není tvůj táta,“ zavrčel Mark Laddock. „Nikdy nepochopím, proč se tě vůbec ujal.“

„Protože je to člověk,“ odpověděl Topeka a zasténal. „A žádný šakal jako vy dva. Já jsem hrdý, že jsem míšenec. Ale vy jste dva bílí sráči...“

Výrazy obou mladíků ztuhly v nenávistné škleby. Barney Laddock nakročil k dalšímu kopanci, ale bratr Mark ho zadržel.

„Ne, Barney!“ zasyčel. „Ten chlap si nezaslouží, abychom si s ním špinili boty. On...“

„Co se to tam děje?“ štěkl přes dvůr ranče nějaký hlas. Byl to jejich otec, Paul Laddock, který právě vyšel na verandu před nízkým domem a mhouřil oči proti ostrému světlu. Jeho bílé vlasy se ve slunci leskly jako stříbro. Laddock byl vysoký muž, ale věk mu už ohnul záda. Tížily ho také starosti, které mu dělali jeho dva synové.

Vždycky tomu tak nebylo. Tedy ne předtím, když se s Topekou, Markem a Barneyem vrátili z Phoenixu, kde byli prodati koně. Ranč byl spálen na popel. Ještě dnes se mu dělalo zle, když si vzpomněl na ohořelou mrtvolu své ženy.

Malou usedlost přepadla v jejich nepřítomnosti tlupa Apačů. A Topeka byl napůl Apač. Když zjistil, jak neurvale se jeho synové k Topekovi chovají, přece jen si někdy říkal, že by je měl chápat, ale hned nato si vynadal do bláznů. Topeka přece jeho ženu miloval, jak jen může dítě milovat matku. Tím neštěstím nebyl vinen ani za māk, byl v tom naprosto nevinně.

Paul Laddock ovšem trpěl řádění svých divokých synů už dost dlouho. Bránil však Topeku, když ho ti dva společně tloukli.

Nyní mu roky sebraly sílu. Na Marka a Barneyho už nestačil. Ale to, co právě dělali, bylo přece jen příliš. Skoro se na otce ani nepodívali, když se zeptal: „Co to děláte?“ Viděl to ale přitom sám velmi dobře.

„Ten rudoch se štítí vykydat stáj, táto,“ zavolal Mark. Topeka se zvedl ze země a lehce se kymácel.

„Už jsem to dávno udělal,“ prohlásil míšenec. „Ale oni naházeli všechen hnůj zpátky do stáje. Pro ně není žádná práce dost špinavá, když mi můžou provést nějakou podlost.“

Paul Laddock věřil Topekovi každé slovo. Dvaadvacetiletý mladík s černými vlasy ho nikdy neobelhal. To Laddock dobře věděl.

„Nechte těch šarvátek,“ zavolal. „A pojd'te dovnitř. Musím s vámi mluvit.“ Pak se otočil a ztěžka zašel do šera domu.

Topeka si oprášil kalhoty a odhrnul si vlasy z tváře. Zaprášenými

prsty si setřel krev z koutků úst. Neušly mu podlé úsměvy Marka a Barneyho.

Jednou mu ale dojde trpělivost a pak jim pěstí zmaluje ty hnusné ksichty. V duchu to udělal už mnohokrát, byl si vědom své síly.

Při dětských rvačkách v dřívějších letech proti němu bratři Laddockové nikdy nic nezmohli. Považovali však jeho pokoru a vděčnost ke starému Laddockovi za zbabělost. Procitnutí z této představy pro ně bude bolestivé. Topeku k nim nic nepoutalo. Však jim jednou předloží účet a oni budou muset tvrdě zaplatit.

Do posledního centu...

Tři mladí muži vykročili k domu. Mark a Barney zůstali Topekovi za zády. Pro míšence byly schůdky na verandu najednou příliš vysoké. Jen málokdy ho spráskali tak jako dnes. Bolela ho každá kost v těle.

Využije toto nedělní odpoledne, aby se vykoupal v Corora Creeku. Vždycky mu to pomohlo. Především ale potřeboval pár hodin úplné samoty, která mu byla po té dřině na ranči občas dopřána.

Suché horko venku bylo v domě vystřídáno těžkým dusnem. Z vedlejší místnosti bylo vanula vůně jídla. Topeka ale neměl hlad. Uviděl starého Laddocka sedět u jediného stolu spoře zařízeného pokoje, jak si zapaluje dýmku, která byla podomácku vyrobena z kousku kukuřičného klasu. Žlutá hlavička dýmky v tmavé místnosti svítila jako světélko.

Starý muž mlčky ukázal na židle kolem stolu.

„Tys už uvařil?“ zeptal se Barney a posadil se obkročmo na židli. „Čím je to tady cítit?“

„Buď zticha,“ řekl otec. Jeho hlas zněl podrážděně a možná i trochu provinile. Topeka také klesl na židli. Jen Mark zůstal stát.

„Proč nás voláš, když jídlo ještě není?“ zeptal se otráveně. Někteří lidé bývají agresivní, když mají špatné svědomí. Skutečně totiž s bratrem zasvinili stáj, aby měli záminku míšence zbít.

„Sedni si konečně!“ okřikl otec Marka, což často nedělal. Obyčejně raději zavíral oči, když jeho synové provedli nějakou špatnost. Překvapený Mark poslechl.

Paul Laddock potáhl z dýmky.

„Už tady dlouho nebudu,“ začal. Jen Topeka při těch slovech polekaně vzhlédl. Vlastní synové nehnuli ani brvou.

„A proto si musíme o mnoha věcech promluvit,“ pokračoval starý muž. „Co se tebe týká, Topeko, právě jsem se rozhodl, že ti přenechám ranč. Mark a Barney si to nezaslouží...“

Mark Laddock vyletěl ze židle, jako kdyby se sedací plocha změnila na okamžik v rozžhavená kamna. Zatínal pěsti. Kulatý obličej mu zrudl a na čele mu vyvstaly žíly. Vypadal, jako by se měl každým okamžikem přestat ovládat.

„Tomu skunkovi?“ zasupěl. „Ty ses zbláznil, táto! Je ti špatně? Barney, jed' pro doktora! Táta musí do blázince!“

Starý rančer potřásl hlavou a zlověstně pohlédl Markovi do očí.

„Už dávno jsem neviděl věci tak jasně,“ řekl tiše a přitom pevně. „Je vám třiadvacet a čtyřadvacet. Za posledních pět let spočívala celá vaše práce v tom, že jste utráceli moje peníze, zatímco Topeka na vás dřel. Dělal všechnu špinavou práci, k níž vás nikdo nedostal. A kdyby ji nedělal, nemohl bych každému z vás vyplatit tisíc dolarů z peněz, které ještě mám. Vy dva jste nikdy neukázali, že by vám na ranči skutečně záleželo.“

Laddockovi synové zaraženě mlčeli. Takto s nimi otec už dlouho nemluvil. Nečekal od nich ani žádnou reakci a hovořil hned dál.

„Dlouho jsem nečinně přihlížel, jak rostete ke špatnosti, chlapci. Moje chyba byla, že jsem si myslel, že vám musím nahradit matku. Mysleli jste si, že moje shovívavost je slabost. Topeka ne. Zestárl jsem a pro každého jednou přijde čas, aby se ohlédl na své předcházející roky života. To jsem udělal. Trvám na svém: dnes odpoledne pojedu do města a předám soudci Harnowovi svou závěť. Samozřejmě vás odsud nevyháním. Každý z vás tu může zůstat tak dlouho, jak chce. To dlužím památce vaší matky...“

Mark Laddock se vzpamatoval jako první. Na jeho tváři se rozlil cynický úsměv. Podezřele mu zacukaly koutky.

„Dobře,“ prohlásil potom, „řekls, cos chtěl říct, a teď budeš poslouchat.“ V hlase mu zaznívala neskrývaná hrozba. „Je pravda, že ani Barney, ani já nemáme moc zájem o tvůj ranč. Život na samotě se

nám zajídá. Ale je dost zájemců, kteří za ranč zaplatí dobrou cenu. Mnohem víc, než blbých dva tisíce dolarů, kterými nás chceš odbýt. Doopravdy si myslíš, že ti na to přistoupíme?“

„Nic jiného vám nezbude,“ řekl rančer. „Museli byste mě na místě zabít, aby se na mém rozhodnutí něco změnilo.“

Barney Laddock nic neříkal. Za něho většinou mluvil a myslel Mark. Jen tam seděl a byl bledý jako stěna.

Jeho bratr Mark se najednou zcela uklidnil. Jeho úsměv byl stejně falešný jako padělaná stodolarová bankovka.

„Možná ses dnes trochu moc rozčílil, táto,“ prohlásil v poklidu. „Pojedeš do města a zase závět’ změníš. Každopádně přijímáme tvou nabídku a nějaký čas tu ještě zůstaneme.“

„Tak pracujte jako Topeka,“ odvětil otec trpce. Na rozdíl od mísence ještě netušil, jaký ďábelský plán Mark právě v duchu rozvíjí. Když nebude žádný mísenec, nebude možné odkázat mu ranč...

„Samozřejmě budeme pracovat, táto,“ prohlásil Mark nabubřele. „Možná jsme v poslední době nebyli moc svědomití. To se změní, slibuji. Máš pro nás nějakou práci na odpoledne?“

„Dnes je neděle,“ řekl starý muž. „Zítra mi můžete ukázat, co věží za vašimi sliby. A teď jděte ven. Musím si s Topekou promluvit mezi čtyřma očima.“

„Jen si s ním promluv, táto,“ řekl Mark Laddock a kývl na bratra. Ten vstal a následoval ho jak oddaný psík...

+ + + + +

Na rozhovor s Paulem Laddockem myslel Topeka i o dvě hodiny později, když jel k Corora Creeku. A také myslel na jinou rozmluvu, od níž uplynulo už deset let. Tenkrát mu Paul vyprávěl, že není jeho otcem.

Laddockovi sebrali všechno, co tehdy měli, a vyrazili ze Saint Louis, aby hledali štěstí v Arizoně, kde vláda ještě rozdělovala zemi, jež původně patřila Apačům. Indiáni byli odtamtud vyhnáni, ale stále se vraceli z hor a přepadali ranče a farmy.

Mark a Barney měli tři a čtyři roky, když se vůz jejich rodiny

kodrcal přes polopoušť Sangre de Christo. V jednom místě uslyšeli za balvanem nějaký pláč. Paul se tam šel podívat s prastarou křesadlovkou v ruce a přinesl ženě ukázat, co našel.

Ve stínu skály ležela v bezvědomí bílá žena. Tiskla k sobě nařikající děcko. Ženě už nebylo pomoci. Zemřela Paulovi pod rukama, když ještě naposledy procitla a zašeptala jméno svého synka. Byla unesena Apači a stala se z ní indiánská squaw. Chtěla uprchnout i s dítětem, když se jí zdálo, že nadešla vhodná příležitost, ale vybrala si špatný směr. Na Sangre de Christo nebyla voda ani jídlo. Žena zemřela vysílením, protože nechávala všechno, co nesla, pro Topeku. Paul Laddock té umírající slíbil, že se o její dítě postará, a ona potom pokojně zemřela. Tak Laddockovi přišli k třetímu synovi...

Topeka přijel ke Corora Creeku. V srpnu v potoce neteklo moc vody, ale míšenec věděl o jedné tůňce, kde se dalo i plavat. Táhl ho to sem vždy, když chtěl mít klid a být sám. Dnes byl zrovna takový den.

Potok se vinul jako stříbrná stuha mezi zelenými pastvinami. Ale nepřiliš daleko za nimi už začínala skalnatá divočina náhorních rovin, kterou lemovaly rozeklané hřebeny skal. Byla to tvrdá země, jež od člověka žádala téměř všechno, pokud mu měla dovolit, aby v ní obstál. Paul Laddock však byl právě takový muž. Získal tu za nesčetných obětí domov. Stejně tak Topeka. Miloval tento kraj, kde vyrostl a kde se stal mužem.

Sáru, svou klisnu, nemusel uvazovat. Jenom jí sundal sedlo, aby si odpočinula. Na zahvízdnutí kdykoliv přiběhne, skloní k němu chytrou hlavu a bude se dožadovat hlazení.

Také proto byl Topeka pro ranč tak cenný. Nikdo neznal krotitele koní, který by měl tolik citu pro zvířata, jako měl právě on. Ani ten nejdivočejší bronco se od něho nedočkal násilí. Skoro se zdálo, že koně nekrotí, ale že je umí přemluvit, aby se podvolili vůli člověka. Topeka byl na nejlepší cestě nejen pokračovat v díle Paula Laddocka, ale tohle dílo dokonce korunovat. Jak mu Paul mezi čtyřma očima sdělil, bylo právě to rozhodující, proč se Laddock rozhodl svěřit mu ranč. Samozřejmě kromě jistoty, že pod vedením Marka a Barneyho

by chov koní zkrachoval.

Topeka si nechal celý rozhovor ještě jednou projít hlavou, zatímco ležel v trávě pod sykomorou. Položil si klobouk na tvář.

„A teď k tobě, Topeko. Musím tě poprosit za odpuštění...,“ řekl mu Paul Laddock, když bratři odešli.

Topeka zamyšleně zavrtěl hlavou. „Nepros mě za odpuštění, Paule. Jsou to tvoji synové. Jsou trochu hrubí a asi trochu dětinští, ale to se spraví, až budou starší.“

Starý rančer jen smutně pokýval hlavou.

„Nic mi o nich říkat nemusíš, Topeko. Jsou k ničemu. Oni ale nejsou o nic víc moji synové než ty.“

S takovým překvapením Topeka nepočítal. Čekal, co rančer řekne dál.

„Vyženil jsem je s Martou. Když jsme se vzali krátce před odjezdem, byli Mark a Barney už s námi. Musím říct, že ona mi byla vždy dobrou ženou. Když jsem o ni přišel, miloval jsem ji stále jako na začátku. A ona si to plně zasloužila...“

Laddockovi uhasla dýmka. Rozvážně ji znovu zapálil.

„Teď víš, jak to bylo, Topeko. A zůstane to navždy naše tajemství. Už teď jsem porušil přísahu. Nikdy jsem ti to neměl říct, ale musel jsem, abych ospravedlnil své rozhodnutí. Jsi můj syn stejně tak, jako jimi jsou Barney a Mark. Ale přísahal jsem Martě, že se její synové nikdy nedozví, že nejsem jejich otec. Ty to nikomu neprozradíš. Proto jsem ti to mohl říci. Když byla Marta zabita indiány, Mark a Barney mi ji stále připomínali. Měl jsem k nim být tvrdší. Možná by se z nich stali lepší lidé, ale moc tomu nevěřím. Mají moc špatnou povahu.“

„Ode mě se nedozví ani slovo,“ řekl Topeka přiškrceným hlasem. „Tvé tajemství je u mě v dobrých rukou, Paule. Přesto nemám radost, že jednou zdědím tvůj ranč.“

Bělovlasý rančer se díval do modrého dýmu, který stoupal k začazenému stropu.

„Očekával jsem tuto námitku, Topeko. Ale nebudu jí dbát. Stále jsem v Markovi a Barneyem viděl Martu. To bylo špatně. Jsou to její děti, ale nejsou jako ona. Vyvíjeli se jinak, než jsem doufal. V tebe

mám větší důvěru, Topeko. Ty si zasloužíš mé dědictví.“

Topekovy myšlenky byly přerušeny. Když se zdálky ozval dusot kopyt, posadil se. Přicházelo to z druhé strany potoka. Jeho ruka automaticky sáhla po pažbě staromódního revolveru, který ještě nikdy nepoužil v boji. Ale nemá hrozba ze strany Marka ho upozornila, že se musí mít na pozoru. Míšenec nepochyboval, že Mark Laddock bude kráčet přes mrtvoly, aby dosáhl svého. A on si ranč nenechá vyrvat. Už vůbec ne tímto způsobem. Mark měl sklony k násilí.

Topeka však už neviděl důvod, proč by se měl za této situace vyhybat užití síly. Na Paulovi mu záleželo, ale Mark a Barney nebyli jeho vlastní synové, jak si Topeka dosud myslel. To mnohé změnilo.

A pokud by se do něj zase někdy pustili, nemusel už zachovávat zdrženlivost. Ostražitě naslouchal zvuku kopyt, který byl tlumen trávou na opačném břehu. Jen jeden kůň! Topeka jezdce zatím neviděl, protože mu ve výhledu bránily vysoké keře.

Skryl se za bledým kmenem sykomory. Když se postavil bokem, nemohl ho z opačné strany nikdo zahlédnout. Sára se pásala opodál a byla také mimo dohled.

Topeka předpokládal, že jeho oblíbené místo není bratrům neznámé. Ale že by sem zamířili tak zpříma? Tomu míšenec nevěřil. Mark možná nebyl moc inteligentní, ale zato byl mazaný jako smečka kojotů.

Dusot kopyt utichl. Topeka opatrně vyhlédl z úkrytu.

Oddechl si.

Tu rusovlasou dívku, která na protějším břehu elegantně sklouzla ze sedla, znal už dlouho.

Nora Nilroyová.

Stala se z ní krásná žena. Toho si Topeka všiml už mnohem dříve, než když si teď rozepnula přiléhavou bílou blůzku a bezstarostně ji odhodila na zem.

Topeka se v úkrytu zastyděl, že dívku neupozornil na svou přítomnost. Ale nemohl jinak. Musel přihlížet, i když přítom zrudl, jak ze sebe Nora stáhla i jezdecké kalhoty a skočila nahá po hlavě do vody. Míšenec od ní odtrhl pohled, příkrčil se a kradl se nenápadně

pryč od stromu. Slyšel, jak se dívka cáká ve vodě.

Ale slyšel ještě něco. Dalšího koně. Nyní se ten jezdec ale snažil, aby nepůsobil žádný hluk. Topeka vděčil svým přirozeným instinktům za to, že ho přece jen zaznamenal. Uměl doslova větřit nebezpečí.

Míšenec vytáhl starý kolt z pouzdra a musel se zase zahledět k vodě. Nora si zatím ničeho nevšimla a radostně se koupala v potoce. Mokré vlasy se jí rudě leskly.

Mezi keři na druhé straně se něco pohnulo. Topeka zahlédl rukáv bílé košile a chlupatou ruku. To už věděl, že se za keřem skrývá Mark Laddock, který právě kradl Noře oblečení.

Topeka si uměl představit, jak se přitom Mark zlomyslně kření. Zřejmě sem přijel hledat jeho, ale narazil na Noru.

Když Mark odhodil Nořiny šaty do keře, už se neskrýval. Vyšel na břeh, zastavil se a zastrčil si palce za opasek. Hlasitě hvízdal.

„Hej, Noro!“ zavolal samolibě. „Ani jsem si nevšiml, žes v poslední době tak vyrostla!“

Nora Nilroyová právě plavala naznak. Markovi skutečně nemohlo ujít nic z jejích vnaď. Nyní se ale otočila, takže musela šlapat vodu.

„Marku!“ vykřikla. „Okamžitě vrať moje věci tam, kde byly, a zmiz odsud. Nebo...“

„Nebo co?“ zeptal se Mark s úšklebkem. „Nebo vylezeš z vody a zmlátíš mě?“ zasmál se.

Nora se zamračila.

„Okamžitě vypadni, Laddocku!“ vykřikla dívka zuřivě. „Povím všechno svému otci! A ten pak půjde za tvým otcem!“

„No a?“ zahučel Mark. Bylo znát, že pil. „A myslíš si, že si proto nadělám do kalhot? Sice jsem tady čekal někoho jiného, ale tohle se mi taky hodí. Musel jsem mít klapky na očích, že jsem si nevšiml, že je z tebe už pořádná ženská. Opravdová ženská!“

Topeka slyšel, jak si dívka zlostně odfrkla.

„Ty jsi zmetek, Marku. Chci, abys položil moje věci zpátky na břeh, nasedl na koně a jel pryč.“

„Poslyš, holka,“ zahulákal Laddock. „Ty po mně něco chceš? Úplně bez protislužby? To není moc fér. Ale já si tě můžu vylovit

jako rybu. Jen počkej, hned se svléknu. Pak si spolu zaplavame. Není to dobrý nápad?“

„Jsi opilý, Marku! Táhni už konečně pryč a já na všechno zapomenu.“

Ale Mark Laddock se jen burácivě zachechtal. Jeho prsty sáhly po přezce opasku. Opasek s koltem spadl k zemi.

Zpoza něj mu vyklouzla poloprázdná plochá láhev. Mark ji zvedl, vytáhl zuby korek a nalil si do hrdla zbytek whisky. Prázdnou láhev zahodil. Stáhl si košili a nejistým krokem se vydal k vodě.

„Už jdu!“ hulákal přitom.

Nora Nilroyová plavala rychlými tempy k druhému břehu. Poznala, že s Markem Laddockem není rozumná řeč. I když se mu musela ukázat nahá, bylo to pořád lepší, než kdyby na ni sáhl.

„Jen si plav, holčičko, plav!“ pokřikoval Mark za Norou. Stál už po kolena ve vodě. Jeho široká hrud' byla zarostlá černými chlupy. Vypadal jako gorila. Přiložil pravou dlaň k ústům a zavolal:

„Nepomůže ti, že přede mnou utečeš. Já tě zase doženu a pak...“

S plesknutím skočil do vody a zmítal se v ní jak splašené tele. Několik yardů před ním Nora vylezla z potoka. Ve tváři měla panickou hrůzu. Nestarala se o to, že je nahá. Šplhala do svahu směrem k sykomoře. Za ní ležel ve křoví Topeka. Vstal a rychle zamával ze křoví.

Nora viděla jeho ruku a prudce se zastavila. Její oči se rozšířily úlekem.

„Nebojte se, slečno,“ sykl Topeka. „Pomůžu vám. Pojd'te sem.“

Dívka se váhavě blížila. Avšak když se Mark s prskáním hrabal na břeh, zrychlila zase krok. Topeka ji zavedl hlouběji mezi keře. Položil si ukazovák na rty.

„Hej, holčičko!“ zaduněl Markův hlas ze břehu. „Chceš se mi schovávat? Žádný strach, najdu si tě!“

Topeka na dívku kývl, aby se uklidnila. Potom vyšel z křoví.

Mark zůstal stát jak zasažený bleskem.

„Ty?“ vyhrkl nakonec v nelíčeném překvapení. Pak se ale jeho alkoholem poznamenané rysy roztáhly do ošklivého úsměšku. „Tys měl v plánu to samé, co jsem chtěl já, rudochu? Ale z toho nic

nebude. Bílé ženy jsou jen pro bílé muže. Tohle poučení ti vtluču do hlavy, že na to do smrti nezapomeňš.“

Mark Laddock pozvedl v boxerském postoji své obrovské pracky.

Topeka mlčel. Také zaujal útočnou pozici.

„Na co čekáš, zbabělče?“ zeptal se Mark. „Máš toho dost z dopoledne?“ Sebejistě se zasmál. „Úplně tě chápu. Byla to hezká nakládačka.“

Topeka nespouštěl pohled z Markových očí. Ty mu prozradí jako první, že začíná útok. Mark začal poskakovat stejně, jak to viděl v nějakém zápase při posledním rodeu. Domníval se, že tak působí obzvlášť hrozivě. Topekovi připadal jen směšný.

„Jestli nejdeš ty, tak musím přijít já,“ prohlásil a Topeku udeřil do nosu pach alkoholu.

Mark byl přesto nebezpečný protivník. Nepočítal ovšem s tím, že se míšenec bude opravdu bránit. Topeka se přece nechal už tolikrát zbít.

Ted' – letmý záblesk v Markových bleděmodrých očích ohlásil útok.

Markova pravice vyletěla vpřed. Kdyby zasáhla, vyrazila by Topeku z bot. Míšenec se však pootočil bokem, takže mu pěst zasvištěla těsně před nosem. Razance úderu Marka vrhla dopředu. Klopýtl o Topekovu nohu a svalil se ztěžka na zem.

Mark zavyl jako pes. Poškrábal si obličej o trnitý keřík. Když se zase otočil na Topeku, vypadal děsivě. Tvář měl zalitou krví. Nebyla to však závažná zranění, protože okamžitě vyskočil na nohy. Nic už neříkal, ale bylo vidět, jak se mu dme hrudník, aby načerpal co nejvíc vzduchu.

Jelikož Mark nikdy nepočítal s míšencovým útokem, právě proto ted' Topeka udělal první tah.

Rychlým skokem se dostal k protivníkovi a okamžitě ho zasypal sérií úderů a zatlačil před sebou svalnatého Marka až k potoku. Mark se téměř nevzmohl na obranu. Jako by měl Topeka najednou tři pěsti.

Míšenec přitom nebil zvlášť tvrdě. Chtěl toho náfuku jen trochu srovnat a vytlouct z něj jeho přílišné sebevědomí a aroganci. Chtěl ho ponížit.

Topeka zahnal Marka na místo, kde voda nebyla tak hluboká. Na vyvýšeném břehu ho dorazil. Tentokrát to byl direkt na bradu s podstatně větší razancí.

Mark se zvrátil, zamával pažemi a sletěl po zádech do vody. Sice nebyl v bezvědomí, ale jeho pohyby byly tak zmatené a pomalé, jako kdyby byl zpitý do němoty. Když se chtěl ve vodě postavit, stále padal. Ponořil se, zase se vynořil, prskal a lapal po dechu. Potácel se jako slepec. Po několika dobře mířených ranách mu natekla víčka.

Míšenec ho pronásledoval do vody, chytil ho za chlupatá ramena a odvěkl ho na druhý břeh, kde ho prostě pohodil na travu. Markovo oblečení leželo asi dvacet kroků proti proudu.

Topeka hodil Markův revolver do potoka a donesl Noře její věci. O minutu později stál pod sykomorou tváří k potoku a podával za sebe Noře šaty.

„Rychle, prosím,“ řekl. „Oblečte se. Bude lepší, když vás doprovodím domů. Mark se brzy vzpamatuje. Chci si být jistý, že vás už nebude obtěžovat.“

„Vy jste Topeka, který žije u Laddockových, že?“ zeptal se za ním dívčí hlas a míšenec cítil, jak mu z ruky bere oblečení.

Topeka cítil srdce až v krku. Byl zmatený. Odpověděl nejistým hlasem.

„Ano, jsem míšenec Topeka. Omlouvám se, že jsem vás viděl při koupání. Chtěl jsem odejít, ale nešlo to. Uslyšel jsem někoho přijíždět a myslel jsem...“

„Nemusíte se za nic omlouvat,“ řekla dívka laskavě a on ucítil blízkost jejího mladého těla. Po zádech mu přejelo mravenčení a tento pocit ještě zesílil, když mu zlehka položila ruku na rameno.

Topeka sebou škubl.

„Můžete se otočit,“ řekla dívka a míšenec se k ní otočil.

Nora vklouzla do jezdeckých kalhot a svázala si cípy košile tak, že jí odhalovaly břicho. V hlubokém výstřihu byla vidět její pevná nadra.

„Děkuji vám, Topeko,“ řekla tiše a míšenec nevěděl, co se s ním děje, když se její rudé rty přitiskly k jeho a daly mu krátký polibek.

Tento okamžik pominul velice rychle.

„Budete mít potíže,“ řekla dívka a dívala se k místu, kde ležel Mark Laddock.

Topeka pokrčil rameny.

„Nebudou horší, než jsou teď. Mark ode mě dostane ještě mnohokrát.“

„Vy dva se asi nemáte moc v lásce, že?“

„To jste trefila, ale není to váš problém.“

„Člověk vás moc často nevidí.“

„Do města jezdím málokdy. Někteří lidé mě tam vidí neradi. Jsem napůl Apač – a lidé mají na tento kmen stále špatné vzpomínky.“

„Ale já bych vás ráda zase někdy potkala.“

„Skutečně?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Co třeba v neděli? Dřív bohužel nemůžu. Dnes večer odjíždím s otcem do Flagstaffu a vrátíme se až v sobotu.“

„Na tomto místě?“ ujistil se Topeka.

Dívka přikývla.

Topeka potom hvízdal na klisnu. Sára přiběhla a zvědavě větrila k Noře, která ji hladila po nozdrách, zatímco Topeka koně sedlal.

„Tak pojedme,“ řekl. „Doprovodím vás domů.“

+ + + + +

Barney Laddock nebyl ani chytrý, ani odvážný, zato však oddaně poslouchal svého bratra. Ten mu řekl, že se odpoledne bude zdržovat u Corora Creeku. „Přijed’ za mnou, mohly by být nějaké problémy,“ zdůraznil mu Mark.

Proto tam Barney právě jel. Už zdaleka viděl osaměle stojící sykomoru. Jelikož Mark říkal něco o problémech, vytáhl Barney ze sedlového pouzdra winchestrovku, ale všude vládl klid a mír. Přesto urazil posledních pár yardů pěšky.

„Marku?“ zavolal nejistě směrem k potoku. Odpovědí mu byla zlostná nadávka.

Starší bratr dřepěl na břehu a umýval si obličej.

„Zatraceně, ty hlupáku!“ vyjel na Barneyho. „Proč jsi nepřijel dřív?“

Barney vůbec nic nechápal. Pitomě se usmíval.

„Hej, Marku, přehnalo se přes tebe stádo? Asi bylo hodně velké. Divím se, že jsem ho neviděl, jel jsem pomalu. Našel jsi toho indiána?“

Markovi v nateklých očích zajiskřila vražedná zuřivost. Měl vztek sám na sebe a ještě větší na pomalého bratra, který mohl dle jeho mínění zabránit jeho potupě. Toho vzteku se potřeboval zbavit.

„Jsi zatracený idiot, Barney,“ zavrčel výhružně. „Ty už chrápeš i na koni. Za to ti urvu uši. To ti přísahám...“

„Ale Marku! Nic jsem ti neudělal! To byla jen legrace, to musíš pochopit.“

„Prd musím,“ zafuněl Mark Laddock a vrhl se na tupě hledícího bratra s naducanými tvářemi. „Prd musím! Za to vděčím jenom tobě a tvému dlouhému vedení, ty pitomče!“

„Marku! Co to děláš? Vrať mi tu pušku!“

Ale to už se Mark rozpřáhl k prudkému úderu. Držel pušku za hlaveň. Pažba zasvištěla na Barneyho hlavu. Příliš pozdě si Mark uvědomil, co může udělat. Pažba zaduněla o bratrovu hlavu. Barney třeštil oči ve smrtelném děsu.

Z tržné rány na hlavě se začala valit krev a Barney se příšerně pomalu zlomil v kolenou, svalil se do trávy a kutálel se ze břehu, pod nímž jeho neforemné tělo šplouchlo do vody.

Mark tam stál jak zkamenělý. Jako kdyby nemohl uvěřit tomu, co provedl. Zoufale zavřel oči a zase je otevřel, pokud mu to dovolily otoky. Ale ta hrůza před jeho očima zůstávala. Voda se barvila rudě a Barneyho tělo odnášel proud.

Teprve teď se z Markova hrdla vydralo přidušené zasupění. Jeho pohled padl na zkrvavenou zbraň. S náhlým odporem ji odhodil. Potom se co nejrychleji rozběhl ke břehu a snažil se dosáhnout Barneyho.

Ale jeho bratr plaval už uprostřed proudu. Jakýsi strach Markovi zabránil skočit do vody zbarvené krví.

Běžel po břehu o kousek níž, kde se potok natolik zúžil, že by ho

zdatný muž mohl přeskočit. Tam chtěl Barneyho vylovit.

Podářilo se mu to za pomoci větve, kterou našel na břehu. S vypětím všech sil přitáhl tělo tak blízko, aby dosáhl rukou na jednu nohu. Za ni vytáhl bratra na břeh.

Barney však už oči neotevřel.

+ + + + +

Mark stál nad bratrovým tělem a oddechoval námahou. Jeho myšlenky vířily v divokém zmatku. Zmocnila se ho panika. Chvillemi se s ním všechno točilo, pak se jeho dech zase zklidnil. Ve spáncích mu bušila krev.

Mark uvažoval. Pocity jako smutek nebo vina mu byly cizí. Barney měl prostě smůlu. Přišel ve špatný okamžik na špatné místo. Nešťastná náhoda. Sice politováníhodná, ale pořád jen náhoda.

Ovšem šerif o tom bude asi smýšlet jinak. Tomu se muselo za každou cenu zabránit. V Markovi pomalu uzrával plán, který mu vrátil vnitřní klid.

Vlastně nebylo špatné, že byl Barney mrtev. Muselo se to jen navléknout tak, aby to vypadalo, že vrahem je Topeka.

Laddockovi se dokonce vrátil jeho úšklebek, když se posadil vedle mrtvoly a vymýšlel si každé slovo historky, kterou předloží šerifovi. Sám sobě přikyvoval. Jasně, tak se to mohlo stát. Šerif všemu uvěří.

Najednou už nebyl tak nešťastný z Barneyho nehody. Mohl zabít dvě mouchy jednou ranou.

Potom odstrčil Barneyho tělo zpět do potoka. Větev zaklínil mezi kameny tak, aby ho proud znovu neodnesl.

Nakonec se vrátil na místo, kde ležela puška, opatrně ji zvedl a obloukem ji hodil do vody. Potom šel pro svého koně a zbývajících oblečení. Ve vestě měl kapesní hodinky.

Bylo krátce po čtvrté.

Topeka s Norou odsud odjeli před čtvrt hodinou. Cesta k haciendě Nilroyových se dá urazit za půl hodiny. Topeka se tam dlouho nezdrží, na to je moc zdvořilý.

Cesta do osady zvané Corora Town trvala rovněž půl hodiny, pokud člověk nešetřil koně. Mark si řekl, že má času dost. Přivedl oba koně, znovu vytáhl bratrovo tělo z vody a naložil ho přes sedlo Barneyho valacha.

Potom se v klidu vydal na cestu. Teprve těsně před městečkem přešel do cvalu.

+ + + + +

Označení „město“ by bylo pro Corora Town značně nadnesené. Pro někoho, kdo pocházel z velkého města, to nebylo nic než ubohé hnízdo, jakých byly na Západě tisíce.

Byl tu obchod, ve kterém se dalo koupit cokoli od hřebu do podkovy až po módní výrobky z New Orleansu, pošta, pobočka banky a dva saloony. Jeden z nich pronajímal pokoje těm nečetným cizincům, kteří tudy cestovali. Dále tu byl dřevěný kostel, potom prkenná bouda, která sloužila jako škola, a k tomu pár domů, v nichž měli většinou své dílny řemeslníci.

Ale osadníci tu našli všechno, co potřebovali. Corora Town bylo hospodářským i společenským centrem jejich odlehlého okresu.

A samozřejmě tu byla i úřadovna šerifa s téměř nepoužívaným vězením. V tomto městě se toho moc nedělo. Jen občas museli za mříže kovboji z větších rančů v okolí, aby vystřízlivěli.

Proto také občané zvolili starého šerifa. Takového, který nestál moc peněz.

Ben Samson dávno překročil padesátku, ale zastával svůj úřad k všeobecné spokojenosti. Od té doby, co před šesti lety nastoupil, neměl co dělat ani s jednou vraždou.

Kancelář se nacházela na hlavní ulici, která byla současně jedinou skutečnou ulicí města. Domy stály rovnoměrně po obou stranách.

Mark Laddock seskočil před kanceláří ze sedla. Uvázal oba koně u břevna a předstíral, že je zadýchaný. Nemusel se ani moc přetvařovat, protože míšencovy údery se na něm hodně podepsaly.

Otevřel dveře bez klepání.

Ben Samson měl nohy na prázdném psacím stole a pospával. Nyní

se prudce napřimil.

„Hej, Marku! Neplaš mi koně, chlapče!“ Vstal. „Jak to vypadáš? Pořádne tě zřídili. Byla nějaká bitka? Proč mi nikdo nic neřekl?“

„Pojďte se podívat na mého bratra, šerife,“ zasténal Mark. „Přivezl jsem ho s sebou. Visí venku přes koňský hřbet. On je... mrtvý, šerife. Náš míšenec mu rozbil hlavu.“

„Topeka?“ zeptal se Samson nevěřicně. „Ten by přece neublížil ani kuřeti.“

„Zbláznil se, šerife. Úplně mu přeskočilo. Mě chtěl taky zabít. Jen se na mě podívejte.“

Ben Samson obešel stůl. Jeho tvář zračila naprostý úžas.

„Ukaž mi mrtvého,“ řekl stroze.

Mark s ním šel ven. Kolem valacha s mrtvolou už se shromáždil houf dětí. Šerif je odehnal. Nyní přicházelo i několik dospělých. Za pár minut budou o zavraždění Barneyho Laddocka vědět úplně všichni.

Nikdo z občanů o sobě nemohl tvrdit, že by byl míšenci zvlášť nakloněn. Byl to Apač.

Ze saloonu vyšel truhlář Cranch, který byl zároveň výrobcem rakví. Jako obvykle měl na holé hlavě tuhý cylindr.

„Postarejte se o tělo,“ řekl šerif, když si mrtvolu prohlédl a zděšeně odvrátil pohled. „A pokuste se mu omýt obličej. Paul Laddock by nepřežil, kdyby musel syna vidět takto. A vy všichni ostatní hleďte zmizet. Chlapi můžou počkat v saloonu naproti. Je možné, že ještě dnes začneme stíhání.“

„Upřímnou soustrast,“ zamumlal potom a stiskl Markovu chlupatou ruku. „Musí to pro tebe být hrozná rána, chlapče. Potřebuješ doktora, nebo můžeme rovnou sepsat protokol?“

Mark Laddock statečně zavrtěl hlavou.

„Ještě to chvíli vydržím, šerife,“ zasténal věrohodně. „Já si ani nemyslím, že ten indián uprchl. Myslí si, že mě taky zabil.“

„Tak pojď dál, chlapče. A posad' se. Musí ti být příšerně.“

„To taky je. Ale klidně se ptejte. V hlavě mi hučí, jako by se měla rozskočit.“

Ben Samson soucitně přikývl.

„Prostě vyprávěj, jak se to stalo, chlapče.“

Také Samson si zase sedl.

Mark Laddock seděl na židli s lokty opřenými o stehna a hlavu si držel v dlaních. Předváděl obraz neštěstí velmi přesvědčivě.

„Nebudu to prodlužovat, šerife. Topeka byl celý týden nějaký divný. Stále dělal problémy. Dnes dopoledne jsme mu s Barneyem nařezali. Asi to nemohl překousnout. V poledne přeskočilo tátovi. Říkaly že po jeho smrti případně ranč Topekovi. Dnes odpoledne kvůli tomu měl jet za soudcem Harnowem, to se dá snadno ověřit.“

Mark si opatrně ohmatal oteklé oči.

„My s Barneyem jsme si z toho nic nedělali. Myslím z těch řečí o závěti. Otec to potvrdí. Po jídle jsem vyrazil na pastviny na obhlídku. Topeka mě zřejmě sledoval. Trochu jsem škádlil malou Nilroyovou, bylo to u potoka, a on najednou vyrazil z křoví a bezdůvodně mě zbil. Když jsem se probral z bezvědomí, klečel vedle mě Barney. Viděl Topeku odjíždět z ranče, dostal o mě strach a jel za ním. Bohužel přijel pozdě. Potom jsme na Topeku číhali u potoka, abychom mu vrátili nakládačku. Já jsem ještě zaslechl, že Noru doprovodí domů. Schoval jsem jí totiž oblečení, když se koupala, byl to ale jen žert. Ona si možná myslela, že od ní něco chci, ale to je nesmysl.“

Laddock sepsal ruce jako k modlitbě.

„Každopádně jsme se s Barneyem chtěli indiánovi revanšovat. On ale nepřijížděl. Vynořil se pak z ničeho nic za našimi zády. U těch indiánů člověk nikdy neví, odkud se objeví. Možná nás v tom křoví zpozoroval. Než jsme mohli něco podniknout, odzbrojil nás. Mířil na nás koltem. Museli jsme si lehnout na zem. Začal jsem se bát nejhoršího.“

Mark Laddock sešklebil tvář, jako by ho děsily hrozné vzpomínky.

„Potom vzal Topeka Barneyho pušku. Ten chudák ležel dva kroky ode mne. Musel jsem se bezmocně dívat, jak ho míšenec ubil. Potom shodil tělo do vody, já jsem se na něj vrhnul a vyrval jsem mu revolver. Ale dokopal mě k potoku a tam se na mě vrhl. Tiskl mi hlavu pod vodu tak dlouho, dokud si nemyslel, že jsem mrtvý. Pak

mě konečně pustil a utíkal pryč, jako by ho štvál ďábel. Ještě chvíli jsem počkal, pak jsem vylovil Barneyho tělo. Jel jsem hned za vámi. To je všechno, šerife.“

„To je děsivé,“ řekl Ben Samson otřeseně. Jeho hranatá tvář zbledla. „Ale proč to Topeka udělal? Nikdy jsem neslyšel, že by měl s někým rozbroje.“

„Jak můžete vědět, co se honí v hlavě indiánovi, šerife. Muselo mu přeskočit, když mu otec vyprávěl, že mu odkáže celý ranč. Barneyho a mě chtěl jen vyplatit. Vidíte pane, jak je otec zarputilý. Chtěl odkázat majetek míšenci a vlastní syny vyhnat.“

„Promluvím si s ním o tom,“ slíbil šerif. „Ukáže se, jestli je pravda všechno, co říkáš. Musím ovšem ocenit, že jsi dobrovolně přiznal, že jste Topeku zbili. Cením si té upřímnosti. Není ale možné, že to udělal v sebeobraně?“

„Bůh je mi svědkem,“ odvětil Mark pateticky. „Podívejte se na mě, šerife. Vypadá takhle člověk, kterého někdo zbije v sebeobraně?“

Samson zavrtěl hlavou.

„Ne,“ pravil. „Takto vypadá člověk, který dostane od někoho mnohem silnějšího pořádnou nakládačku. Zajdi si k doktorovi. Snad pro tebe může něco udělat. Vezmu pár chlapů a pojedeme míšence zatknout.“

Mark Laddock potlačil triumfální úsměv. Jeho plán začal vycházet.

+ + + + +

Topeka se myl u žlabu na dvoře. Ještě se postaral o krávy ve stáji a šel se podívat na mladé koně do ohrady. Mohl myslet na volný večer. A na Noru Nilroyovou.

Dosud se o děvčata nestaral. Už ze strachu, že by se mu dívky vysmívaly, že je míšenec. U Nory nic takového nevycítil. Ta dívka ho měla ráda. Stejně tak si ho oblíbil Paul Laddock. Ten nedbal na barvu kůže ani na jeho původ, ale hlavně v něm viděl pořádného muže, který v té kůži vězel. A v tomto ohledu se Topeka nemusel za

nic stydět.

Jeho sebevědomí po bitce s Markem a po Nořině polibku výrazně vzrostlo. Připadal si, jako by o něco povyrosl.

Topeka si prohlížel bronzovou pokožku na svých svalnatých pažích. Ve světle zapadajícího slunce se na ní leskly kapky vody. Setřásl je téměř nerad.

Míšenec se protáhl a vzal si z tyče nad žlabem čistou košili. Cítil se moc dobře, když se mu na kůži přitiskla příjemná bavlněná látka. Tak dobře mu už dávno nebylo. Pomalu kráčel k Paulu Laddockovi, který seděl v křesle na verandě a listoval novinami. Na nose mu seděly brýle s kulatými obroučkami. Posunul si je až na špičku nosu a podíval se na Topeku, který se blížil pružným krokem.

„Vypadáš spokojeně, chlapče.“

„Jsem spokojený, Paule,“ odpověděl Topeka a jeho úzké rty v úsměvu odhalily dvě řady bílých zubů.

„Ale ne šťastný. Děláš si starosti s Markem a Barneyem?“

Topeka nerozhodně pokrčil rameny. „Kde vlastně jsou?“

„Asi ve městě. Jako každou neděli. Honí sukně. Na víc nemají. Když jsem se vrátil od soudce, neviděl jsem je.“

„Tys to tedy opravdu udělal?“

„Jistě, Topeko. A moje rozhodnutí bylo správné. Měl jsem to vyřešit už dávno. Nedělej si s nimi žádné starosti. Jsou to lumpové. Já vím, že tě mohli bít jen proto, že jsi se snažil brát ohledy na mě. Teď o nich víš pravdu, takže s nimi můžeš podle toho zacházet. Braň se – a oni tě nechají na pokoji.“

„Dnes odpoledne jsem zbil Marka,“ řekl Topeka a díval se přitom na své čisté nehty. „Dole u potoka. Šel po Noře Nilroyové. Musel jsem zasáhnout. Vypadalo to, že by ji byl schopen znásilnit. Pochybuji, že si k ní ještě někdy něco dovolí.“

„To je dobře.“ Paul Laddock odložil noviny, obřadně sundal brýle z nosu a zastrčil je do vnější kapsy lehkého saka,

„Pomoz mi vstát, Topeko,“ řekl bělovlasý muž. „Už pár dní mě zase trápí dna v kloubech. Nohám se nechce poslouchat.“

„To zas přejde,“ utěšoval ho míšenec. „Nachystám večeři. Co třeba vejce se slaninou?“

„Výborně. Zaved' mě, prosím, do domu.“

Topeka starého muže podpíral. Byl do dvora otočen zády. Jinak by viděl, že se na obzoru zvedl oblak prachu, který se rychle blížil. V domě však dusot mnoha kopyt zatím neslyšeli.

Paul Laddock dokulhal ke stolu, zatímco Topeka zašel do kuchyně, aby rozfoukal uhlíky v kamnech. Sundal ze stěny začouzenou pánev. Vejce a špek byly v zásobárně. V praskotu ohně nebylo slyšet, že do dvora přijelo několik koní. Zaznamenal ty muže teprve, když se v obývacím pokoji rozlehly jejich kroky.

„Dům je obklíčen,“ prohlásil povědomý hluboký hlas.

Nebyl to šerif? Topeka napjatě naslouchal.

„Hledáme toho míšence, pane Laddocku. Kde je ten bastard, Paule?“

„Jak se opovažujete říkat mu přede mnou bastard? Je to svobodný občan svobodné země. Stejně jako vy nebo já.“

„Jenom klid, Paule. Já vím, že ho máte rád. Prý to byl výborný krotitel koní.“

„Jak byl?“ prohlásil starý Laddock užasle. „Pořád je! A sežeru svůj klobouk, jestli jím nezůstane až do stáří.“

Topeka položil pánev. Něco ho zadrželo, aby šel do pokoje. Bylo slyšet, jak vržou prkna podlahy. Ti muži byli jistě nervózní a drželi v rukou zbraně.

„Nebudeme se navzájem zdržovat,“ řekl šerif nabručeně. „Měl byste se spíš zajímat o to, proč ho chceme zatknout. Zabil vašeho syna Barneyho, pane Laddocku. A Mark vyvázl jen s velkým štěstím. Je zázrak, že zůstal naživu. A teď nám konečně řekněte, kde ten zatracený Topeka vězí, nebo vám rozebereme dům na prkna.“

Topekovi se sevřel žaludek. To byla hrůza! Jakou podlost na něj Mark tentokrát vymyslel? Barney je mrtvý?

Ale Topeka neposlechl první impulz, aby proskočil oknem a hledal spásu v útěku. Nic neprovedl a pravda jistě vyjde najevo.

„Jsem tady v kuchyni, šerife,“ řekl téměř v poklidu. „Nemám zbraň a vyjdu s rukama nad hlavou.“

Opatrně provedl to, co ohlásil. Kromě Paula bylo v místnosti ještě pět mužů. Všichni na něj mířili revolvery, ale nikdo nevystřelil. Křeč

v Topekově žaludku polevila. Jeho oči hledaly pohled Paula Laddocka. Topeka téměř neznatelně zavrtěl hlavou.

„Já jsem to neudělal, táto.“

Bylo to po velice dlouhé době, kdy Topeka oslovil starého Laddocka „táto“.

Starý rančer pokýval hlavou.

„To já vím, chlapče...“

Potom na Topekových zápěstích zacvakla pouta.

„Odchod!“ poručil šerif a pozdravil rančera letmým dotykem klobouku.

Dva muži vyvlekli míšence z domu.

+ + + + +

Oba saloony ve městě byly nacpány k prasknutí. U barů se tlačili muži. Nejméně polovina z nich už byla přiopilá, jako by to byli oni, kdo na hrdinské výpravě zatkli obviněného vraha. Uprostřed houfu stál Mark Laddock.

Doktor mu obvázal hlavu tak, že z ní byly vidět jen oteklé oči, nos a ústa.

A přesto se zdálo, že se mladému Laddockovi daří dobře. Vyprávěl tu vylhanou historku nejméně desetkrát a pokaždé k ní vypil nejednu kořalku.

O pár domů dál chystal truhlář Cranch první prkna na rakev pro Barneyho, který zatím ležel na márách. Ebenezer Cranch si stíral pot z čela.

Mark Laddock samozřejmě při líčení v saloonu vynechal některé vady na kráse své výpovědi, takže například nemluvil o Noře Nilroyové. Podle nejnovější verze je míšenec vlákal do léčky, aby je zákeřně zavraždil. Jen vlastní hrdinství Marka zachránilo před smrtí. Samozřejmě by prchajícího vraha pronásledoval sám, kdyby se nemusel nejprve starat o Barneyho. Samozřejmě by rád bratra vlastnoručně pomstil.

Později už nikdo nevěděl, kdo zažehl doutnák k soudku prachu, ale najednou byli hulákající muži zajedno, že je stále možné pomstít

Barneyho smrt. A to i bez soudního procesu, který by všechno jen zdržel. Kdo byl vlastně zatčený? Jen míšenec, napůl Apač.

Rozum kovbojů a místních občanů byl odplaven alkoholem jako špatně postavená hráz při povodni.

Z lítacích dveří saloonu se vyhrnuly davy lidí a mířily hlavní ulicí.

„Zlynčujte tu svini!“ znělo nad hlavami zástupu – a to byla ještě ta mírnější verze. Někteří lidé volali dokonce po tom, aby toho špinavého rudocha rovnou podřezali. Apačové to prý také tak dělali.

Oba houfy se spojily uprostřed hlavní ulice. Kdosi přinesl pár pochodní, které strašidelně osvětlovaly hlavy rozzuřených mužů. Nad zástupem se míhaly zatnuté pěsti. Povýk rozzuřených lidí byl stále hlasitější. Kolovaly láhve whisky.

Zatím se nenašel hlavní mluvčí. Někdo, kdo dokáže davem manipulovat celou silou. Do té doby měl míšenec ještě čas.

Doslova šibeniční lhůtu...

+ + + + +

Starý rančer si lámal hlavu. Znovu a znovu o tom celém uvažoval. Znal Bena Samsona od jeho příchodu do města a věděl, že šerif musel mít dobrý důvod, když přijel zatknout Topeku.

Na druhou stranu ani na sekundu nevěřil v Topekovu vinu. A Mark se neukázal. Chtěl z něho dostat všechno, co mohl vědět. Ta nejistota ho málem připravila o rozum.

Nakonec to už ve svém domě nemohl vydržet. Musel získat jistotu.

Kulhal ke dveřím, vedle nichž visela na háku lucerna. Zapálil ji od petrolejky, kterou pak zhasl. Namáhavě se vyvlekl na verandu a zavřel za sebou.

Na nohou ztrápených dnou kulhal ke stodole, kde bylo uskladněno všechno náradí a také dvoukolá bryčka, kterou Laddock používal na cesty do osady Corora Town.

Nohy ho bolely, ale zatnul zuby, otevřel vrata stodoly a přivedl z ohrady koně. Trvalo mu asi deset minut, než zapřáhl. Pak se vyšplhal na bryčku.

Potil se, a když se mu do tváře opřel vítr, uvědomil si, jak je vzduch chladný. Horko dne se dlouho do noci neudrželo. Bylo to tu téměř jako na poušti. Laddocka záblo. Přitáhl si kabát těsněji k hrudi, jednou rukou pak vzal opratě a druhou práskal bičem.

Konec biče práskl těsně nad hnědákovým hřbetem a kůň zrychlil cval.

Nad rozeklanými horami vyšel bledý srpek měsíce a osvětlil krajinu. Před Laddockem se táhla bílá cesta, kterou jen tu a tam přerušovaly stíny obrovských kaktusů.

Paul Laddock nutil koně k vysokému tempu, aniž vlastně věděl proč.

Kolem něj se míhaly temné obrysy keřů, které připomínaly šelmy přikrčené ke skoku. Starcovy oči slzely.

Konečně dorazil ke dřevěnému můstku nad říčkou, která dala osadě jméno. Už byl skoro u cíle.

I přes dusot kopyt uslyšel jakýsi povyk.

„Zlynčujte toho bastarda!“

Paul Laddock přinutil hnědáka téměř k trysku a přitáhl opratě teprve tehdy, když před ním vyvstala hradba mužských zad. Stáli v širokém půlkruhu kolem šerifovy úřadovny. Hlas, který vynikal nad ostatní, znal rančer až příliš dobře.

Patřil jeho synu Markovi.

„Čekali jsme dost dlouho, šerife!“ volal ten hlas zajímavě. „Ten indián nestojí za to, abys chránil jeho život, starouši. Jestli nám ho nevydáš dobrovolně, půjdeme si pro něj násilím. Vrah mého bratra zaslouží trest. A to okamžitě! Otevři, šerife!“

Někdo hodil kamenem a okno kanceláře se vysypalo. Na chodník padaly střepy.

Paul Laddock práskl bičem. Kůň se rozběhl k zástupu. Muži se otáčeli a neochotně ustupovali z cesty, když poznali bělovlasého rančera. Starcovy oči ve svitu pochodní mrazivě jiskřily. Muži uskakovali, jako kdyby měli špatné svědomí.

Když bryčka prolomila půlkruh diváků, zavládlo mlčení. Také Mark Laddock otočil ovázanou hlavu směrem, odkud přijížděl vůz.

„Táto?“ vyhrkl zaraženě.

Paul Laddock mlčel. Kůň zastavil těsně u Marka. Stařec vstal a stál na kozlíku jako bůh pomsty. Bílé vlasy mu vlály. Krátké šklubnutí jeho ruky se téměř nedalo postřehnout, ale konec biče zasvištěl, šlehl po Markově hlavě a omotal se mu kolem krku.

„Jed’!“ vykřikl starý Laddock na koně, který vyrazil. Starý rančer ztěžka dopadl zpět na sedátko, ale bič nepustil.

Mark Laddock zatnul ruce na rdousící smyčce, ale nezabránil tomu, aby nepadl na zem. Několik yardů byl bezmocně vláčen za vozem.

Rančer zastavil a zase vstal.

„Zmizte, lidi!“ štěkl nad hlavami zástupu. „V tomhle městě se lynčovat nebude. Poslechněte přání otce zavražděného a styďte se!“

Někteří muži se odvraceli. Další následovali jejich příkladu. Za půl minuty se prostranství před šerifovým úřadem téměř vyprázdnilo.

Paul Laddock ignoroval bolest v kloubech a seskočil z kozlíku. S gestem nejhlubšího opovržení hodil držadlo biče synovi k nohám.

„Zmiz!“ zasyčel.

„Toho budeš litovat, staříku,“ zaskřehotal Mark. „Tos neměl dělat...“

+ + + + +

Ben Samson vyšel na ulici s brokovnicí v ruce.

„Panebože, Laddocku, to byla záchrana v poslední chvíli. Musel bych na vašeho syna vystřelit. Nedali se uklidnit. Zatracená banda! Přemýšlím, jestli nemám Marka zatknout. Ale musí se vzít na vědomí, že je v těžkém šoku.“

Starý rančer Samsonova slova skoro nevnímal.

„Kde je Topeka?“ zeptal se příkře. „Chci s ním mluvit.“

Paul Laddock byl o něco vyšší než statný Ben Samson. Hleděl na menšího muže značně odmítavě. Šerifův výraz se opět zachmuřil.

„Nemůžu vás k němu pustit, Paule. Vždyť víte. Jen příbuzní smějí...“

„Pitomost!“ skočil mu Laddock do řeči. „Topeka je můj syn.“

„Celý svět ví, že to není váš syn, pane Laddocku. A buďte rád.“

Rančer pohlédl na šerifa tak mrazivě, že mu nezbývalo, než uhnout pohledem.

„Jdeme dovnitř,“ řekl Laddock panovačně. Šerif ještě chvíli váhal, ale pak se podvolil. Byl koneckonců rančeroým dlužníkem, možná mu vděčil i za záchranu života.

„No dobře,“ zavrčel. „Udělám výjimku. Navíc jste dobrý přítel soudce Harnowa, jak se proslýchá. Ten by vám pravděpodobně dal svolení mluvit s vězněm.“

„Nejprve chci mluvit s vámi, šerife.“

Vešli do setmělé kanceláře. Samson už dříve zhasl všechna světla, aby pro povykující dav na ulici neskýtal snadný cíl.

Samson opřel brokovnici o stůl a zapálil petrolejku. Pak se tázavě podíval na rančera.

„Co Mark vypovídal?“ zeptal se Laddock.

Šerif mu všechno vyložil a neušetřil ho ani nepříjemných detailů.

„Dokonce už podepsal protokol,“ řekl na závěr a ukázal na pár listů papíru. Prstem poklepal na klikatý podpis.

„A co na tato obvinění říká Topeka?“ vyptával se Laddock.

Ben Samson složil papíry.

„Samozřejmě všechno popírá. O ničem prý neví.“

„Vyjádřil nějaké domněnky? Neobvinil třeba Marka?“

Šerif zavrtěl hlavou.

„Nic takového. Stáhl se do sebe, když jsem mu přečetl Markovu výpověď. Asi to vzdal.“

Paul Laddock chvíli mlčel.

„Takže to s ním vypadá špatně,“ řekl nakonec. Šerif Samson bezmocně pokrčil rameny.

„Všichni ve městě vědí, že Topeka je napůl Apač. A je to právě deset let, kdy sem naposledy vpadli. Řádili tu jak zběsilí, ale to vám nemusím vykládat, vy jste přece tehdy přišel o ženu. Staré rány ještě nejsou zahojené. Ani porota nebude vzpomínat na staré časy v dobrém. Rudochy tu prostě nikdo nemá rád. Shledají Topeku vinným. Nic na tom nezmění ani soudce Harnow, ani já, ani vy. Pokud by Mark skutečně lhal, čemuž osobně nevěřím, pak má Topeka pekelnou smůlu. Ale jak proti takovému obvinění bojovat,

ptám se vás?“

„Hm... Topeka mi vyprávěl, že seřezal Marka. Jak Mark vypadal, když k vám dorazil?“

„Zle, hodně zle.“

„A přesto mohl dělat vůdce toho davu venku. Takže moc zle na tom být nemohl.“

„Měl asi štěstí.“

„Štěstí pro Marka a smůla pro Topeku,“ zavrčel Laddock vztekle. „Vy si to nějak zjednodušujete, šerife. Co jiného vás k tomu ještě napadne? Zaved'te mě za Topekou! Chci s ním mluvit. O samotě.“

Ben Samson nedokázal bělovlasému rančerovi odporovat.

„Je to sice proti předpisům,“ řekl, „ale chápu vás. Vy si musíte prosadit svou. Pro mě za mě si s ním promluvte o samotě. Teď už je všechno jedno. Vezměte si tuto lampu, vzadu se nesvítí.“

Paul Laddock zapálil druhou petrolejku a vzal si ji s sebou. Šerif šel napřed. Cely se nacházely v zadním traktu budovy. Samson odemkl dveře z těžkých fošen a nechal Laddocka projít.

„Díky, šerife,“ řekl rančer.

Potom stanul před Topekou.

Mladík svíral pruty mříží tak křečovitě, až mu vyvstaly klouby na rukou. Jeho černé oči se leskly jako čerstvě vyleštěné knoflíky z rohoviny.

„Paule?“ zeptal se překvapeně. „To jsi ty?“

„Jsem sice starý, ale zatím nejsem strašidlo,“ pokusil se rančer o povzbudivý tón. Napřáhl ruku mříží a Topeka ji pevně stiskl. Pak si ji přiložil na tvář.

„Pověsí mě,“ pravil pak. „Proces začne už zítra v poledne.“

Rančer překvapeně pozvedl obočí.

„O tom mi Samson nic neřekl. Ti mají nějak naspěch, aby tě viděli viset!“

„Nenávidí indiány – a ta nenávist vězí v jejich srdcích. Nemůžu jim to zazlívát. Nikdo si nevidí dál než na špičku nosu. Oni prostě chtějí být slepí.“

„Copak ses už vzdal, chlapče?“

„Zbývá mi něco jiného?“

„Jistě. Můžeš uprchnout.“

„Vězení je sice staré, ale hrozně pevné. Už jsem vyzkoušel všechno.“

Paul Laddock ztišil hlas do šepotu.

„Tak to zkus s tímhle,“ zašeptal a sáhl pod kabát. Podával mu něco mřížemi.

Topeka se nadechl a prudce vydechl. Jeho prsty sevřely pažbu revolveru.

„Tady je i nějaké střelivo,“ šeptal rančer. „Zkus se dostat ven ještě v noci. Najmu si tady pokoj a bryčku nechám před úřadem. Hnědáka vypráhnou. Sedneš na něj a pojedíš odsud jako d'as.“

„To nejde,“ řekl Topeka po krátkém váhání. „Budou hned vědět, žeš mi přinesl zbraň.“

„A co?“ pokrčil Paul Laddock rameny. „Já už jsem svůj život prožil. Ale ty jsi ještě mladý. Nemocného muže nezavrou. A kdyby mě soudil soudce Harnow? Z toho by pak už vůbec nic nebylo. Krom toho můžu tvrdit, žeš mi zbraň vzal, aniž bych si toho všiml. Jsem už prostě vetřák starý. Odskáče si to šerif, já ne.“

Topeka se trpce usmál.

„Jsi ten nejlepší muž, jakého znám. Zmizím odsud.“

„Snaž se odsud dostat co nejdál. Tohle pro tebe není přátelský kraj.“

„Kdepak,“ odporoval Topeka. „Neuteču daleko.“

„Proč ne? Jsi blázen?“

„To ne. Jsem nevinný.“

Najednou se otevřely dveře z kanceláře a do vězení padl šerifův stín.

„Návštěva je u konce,“ prohlásil. „Lituji, pane Laddocku, ale každá dobromyslnost má své hranice.“

„Měj se dobře, táto,“ řekl Topeka, než stačil rančer něco namítnout.

Šerif Samson odtáhl starého muže za loket. Dveře zapadly do zámku a mišencova cela se ponořila do tmy.

Topeka čekal, až uplyne asi čtvrt hodina. Šerif Samson s něčím štrachal v kanceláři. Podle zvuků uklízel rozbité sklo.

Míšenec si zastrčil kolt vzadu za opasek. Náhradní munici si rozmístil po kapsách.

Potom se postavil k mříži.

„Hej, šerife!“ zavolal. „Musím s vámi o něčem mluvit.“

„Drž klapačku, bastarde. To počká do rána.“

„A co když se chci přiznat?“

„To můžeš i před soudem.“

„Říkal jsem, že se chci přiznat, šerife. Mark a Barney nebyli jediní, koho jsem si podal. Byl tam ještě třetí člověk.“

Šerif přestal sbírat střepy.

„To snad není pravda,“ řekl po chvíli.

„Ale ano! Trápí mě svědomí, když jsem si promluvil s Paulem. Když jsem čekal na Marka a Barneyho, jel kolem jako na potvoru další chlápek. Chtěl si tam odpočnout v trávě, vykoupat se – nebo něco podobného. Já jsem ale nepotřeboval svědky. Proto jsem ho praštil po hlavě a odtáhl jsem ho do keřů. Je těžce zraněný. Jestli mu někdo nepomůže, pojde tam.“

„Ty zatracený pse!“ zařval šerif zuřivě. „A to mi říkáš teprve teď? Jsi ještě horší svině, než říkal Mark. Kde leží ten muž?“

„Přes dveře vám to nevysvětlím. Musíte mi přinést tužku a papír, abych to mohl nakreslit.“

„Ty špinavý bastarde,“ zakvílel šerif, ale pak šel k psacímu stolu. Topeka slyšel zašustit papír a pak Samsonovy šouravé kroky. Spojovací dveře se otevřely.

Šerif v jedné ruce držel tužku a papír, ve druhé petrolej ku. Viděl Topeku stát u mříží. Opatrně přišel blíž.

„Posvítím ti,“ řekl.

„Já tobě taky!“ prohlásil Topeka klidně a najednou držel v ruce revolver. Bolestivě zabořil jeho hlaveň šerifovi do břicha. „Jestli pípneš, zabiju tě. Postav tu lampu na zem a odemkni.“

V Samsonově tváři se objevilo zděšení. Upřeně hleděl na zbraň.

„Kdes to vzal?“ zafuněl nakonec.

„Ukradl jsem ji starému Laddockovi, když jsem mu podával ruku. Kde jinde bych ji vzal? Ten hlupák si toho ani nevšiml. Každopádně je nabitá a natažená. A nemysli si, že si dělám legraci. Někdo, kdo nejpozději pozítří dostane provaz, klidně zastřelí i šerifa. Já už nemám co ztratit. Ale ty ano. Dej sem klíče!“

Lucerna stála na zemi a Samson zasténal pod železným sevřením, kterým Topeka držel jeho zápěstí.

„Nemám klíč u sebe!“ zasyčel Samson bolestivě. „Nejsem přece takový blázen, abych chodil s klíči k takovému vězni, jako jsi právě ty.“

Topeka pár sekund uvažoval, ale nakonec šerifovi uvěřil. Znělo to logicky. Ale jeho situaci to neřešilo. Nesměl Samsona nechat uniknout.

Topeka ale rychle usoudil, co je třeba udělat. Vytrhl šerifovi z pouzdra revolver, chytil ho za hlaveň a udeřil šerifa pažbou do hlavy. Ne moc tvrdě, ale tak, aby ho na pár minut odeslal do říše snů. Víc než boule starému šerifovi nezůstane.

Šerif se zhroutil před mříží. Topeka pustil jeho ruku a odstoupil.

Vzal z pryčny deku a pevně si jí omotal ruku s revolverem. Nevychňovalo ani ústí zbraně. Přitiskl hlaveň k zámku.

Potom s odhodláním stiskl spoušť.

Jednou. Podruhé. Potřetí.

Krom tlumeného zahřmění nebylo nic slyšet. Vězením jen zakvílely odražené kusy olova, naštěstí však nenadělaly žádnou škodu. Topeka otevřel dveře a odtlačil Samsonovo těžké tělo. Pak šerifa překročil a šel.

Od svého zatčení věděl, kde má šerif klíče k celám. Našel je v levé horní zásuvce starého psacího stolu. V kanceláři nehořelo žádné světlo. Proto ho zvenčí nemohl nikdo vidět.

Potom odemkl vedlejší celu, dovedl do ní šerifa a vyzvedl ho na jednu pryčnu. Ze druhé vzal deku. Za pomoci zubů ji naškubal na pruhy, kterými šerifa zkušeně svázal a nasadil mu roubík.

„Je mi líto, starouši,“ zabručel. „Ale musí to být.“ Potom zamkl celu, když se nejprve přesvědčil, že se šerif roubíkem nezadusí.

Ze skříně si vzal brokovnici, winchestrovku a dostatek munice.

Než vyšel na ulici, zbedlivě se rozhlédl. Ve městě vládl klid. Hosté ze saloonů se rozešli a vyměnili místo u baru za teplou postel.

Hnědák čekal u břevna, jak Paul slíbil. Topeka nepotřeboval sedlo. Vyšvihl se na koňský hřbet. Pušky si opíral o předloktí. Beze spěchu vyjel z osady Corora Town na sever.

Jeho náskok bude nejméně pět hodin. Dost času, aby si našel vhodný úkryt.

+ + + + +

Paul Laddock právě vycházel od doktora, když si všiml jakéhosi pozdvižení dál na ulici.

Koutky úst mu poskočily v krátkém úsměvu, který byl však hned vystřídán vážným výrazem. Uměl si živě představit, co tento zmatek způsobilo. Před šerifovou kanceláří stála jeho dvoukolá bryčka, ale hnědák chyběl.

Veterán kráčel k úřadovně. „Stalo se něco?“ zeptal se jednoho z mužů, kteří tam postávali. Menší rozložitý honák ho zjevně znal a zle se na něj zamračil.

„No aby se nestalo,“ řekl. „Indián utekl. Kdybyste se do toho včera nemíchal, tak už by teď visel a v okrese by bylo o vraha méně. Jen jděte dovnitř. Slyšel jsem, že se po vás šerif sháněl.“

Paul Laddock na muže přátelsky kývl a šel dál. Kolem vchodu do kanceláře se shromáždila skupina mužů.

Muži stáli u oken a nahlíželi dovnitř. Nedalo se tam projít.

Starý rančer pokrčil rameny, pozvedl obočí a otočil se k odchodu.

„Stát!“ vykřikl hlas z houfu za ním. Laddock se otočil.

„Mluvíte se mnou?“ zeptal se a ukázal palcem na svou hrud'. Ben Samson se namáhavě tlačil davem lidí.

„Co se děje, šerife?“ zeptal se zdvořile. „Slyšel jsem, že se vám ztratil vězeň.“ Samson supěl vzteky. Vzteky nemohl skoro mluvit. Bylo vidět, že hledá slova.

„Vy...,“ zafuněl nakonec a chtěl Laddocka chytit za kabát, ale starý rančer drsně klepl šerifa přes prsty.

„Nechte těch šaškáren, šerife! Myslíte, že vaše vážnost v očích

občanů zase stoupne, když se budete na ulici rvát se starým mužem?“

Samson velmi zuřil, ale Laddocka pustil. Nejraději by ale zavyl vzteky.

„Vy jste mu podstrčil revolver,“ řekl téměř plačtivě.

„Jaký revolver?“ zeptal se Laddock neutrálně.

„Váš! Když jste za ním byl!“

„To rozhodně ne.“

„Nedělejte si ze mě blázna, Laddocku. Varuji vás!“

„Vy mi vyhrožujete?“

„V tomto státě se napomáhání v útěku přísně trestá. To dobře víte. Ukažte mi svou zbraň.“

Paul Laddock odhrnul cíp kabátu, nasadil užaslý výraz a řekl: „Opravdu. Můj revolver je pryč. Musel mi ho někdo ukradnout. Asi v hotelu. Nemáte chvilku čas, šerife? Chci ohlásit krádež.“

Samson skřípal zuby, zacukalo mu oko, ale nakonec se ovládl. „My si ještě promluvíme, rančere. S tím počítejte!“

„Se vzdělanými lidmi si vždycky rád promluším,“ odpověděl Paul Laddock, ale to už šerif neslyšel, protože se zase prodíral do své kanceláře, přičemž si drsně pomáhal lokty.

Laddockův slabý úsměv se rozplynul, když zamířil přes ulici k domu Ebenezera Cranche.

Prošel úzkou předzahrádkou s geraniemi s povadlými květy a vyšel po třech schůdcích ke dveřím. Byly otevřené, rančer zaklepal na stěnu vedle nich.

„Pane Cranchi! Tady je Paul Laddock. Máte pár minut čas?“

Dům měl patro. Dole se nacházela dílna a obchod, nahoře bydlel Cranch s manželkou, která stále vypadala, jako by právě kousla do citronu. Paul ji nikdy neviděl jinak než s tímto útrpným výrazem.

Nejprve uviděl na schodech Cranchovy hubené nohy. Pak se ukázal celý. Na hubeném těle měl černé sako a okolo krku bílý ubrousek. Ještě přežvykoval.

„Dobré ráno, pane Laddocku,“ řekl. Usilovně hltal, aby spolkl zbytek jídla. „Už jsem vás očekával. Chcete vidět syna, že? A při této příležitosti – uhradíte výlohy na pohřeb i za toho míšenec? Vyrůstal přece na vašem ranči, je to tak? Samozřejmě v tomto případě připadá

v úvahu jen nejlevnější varianta. Šel byste za mnou?“

Paul Laddock se zastavil.

„Topeka ještě není v hrobě,“ řekl. „V noci uprchl.“

Cranchova kostnatá brada spadla až na poskakující ohryzek.

„To přece nemůže být pravda,“ mínil a zavrtěl hlavou.

„Ale je. Celé město je na nohou.“

„Promiňte, ale já jsem teprve vstával. Pracoval jsem dlouho do noci, víte.“

Cranch otevřel dveře po své levici.

„Není tu moc pořádek.“ Požádal mlčky o shovívavost.

„Mně to nevadí,“ řekl Laddock.

Ocitli se v truhlářské dílně.

Ebenezer se pokoušel svým hubeným tělem zaclonit pohled na podlouhlou bednu. Její účel byl zřejmý: měla sloužit Topekovi za rakev, jakmile by ho odřízli od šibenice. Skoro se zdálo, že Cranch sázel na dokonání lynče. Těžko by vyráběl rakev do zásoby.

Truhlář provinile sklopil zrak.

„Nechám vás tu s mrtvým,“ prohlásil pak. „Nebude vám jistě vadit, když se půjdu podívat ven.“

„Jen jděte,“ řekl Laddock a přistoupil k rakvi, která byla cítit čerstvým nátěrem a na níž volně leželo víko.

„Můžete to víko sundat a nerušeně rozjímat,“ pravil Ebenezer Cranch a odešel.

Bylo to tam cítit barvou, klihem a pilinami. Paul Laddock přistoupil k zavřené rakvi, která ležela na dvou kozách. Víko se dalo lehce sundat. Starý rančer ho opřel o nohy rakve. V paprscích ranního slunce vnikajících do místnosti se vznášela smítka prachu.

Mrtvý mladík, kterému dal Paul kdysi své jméno, tam ležel voskově bledý.

Jak se člověk zmenší, když je mrtvý, napadlo Laddocka.

Když žil, byl Barney veselý, i když dost omezený mladík. A teď tu ležel mezi čtyřmi dřevěnými stěnami a skutečně vypadal jaksi menší.

Kulaté tváře byly vpadlé. Pravá strana hlavy byla částečně skrytá pod velkým chomáčem vaty. Dvojitá brada spočívala na krku.

Rančera zmáhala bolest.

Barney nebyl zlý. Byl trochu hlupák, to ano. Ale především se nacházel pod špatným vlivem staršího bratra.

Paul Laddock si dobře vzpomínal na baculatého chlapce, jak dováděl po loukách a bezstarostně se radoval. Ale pak přišla o život Paulova manželka. Obě její děti se pak od Topeky odvrátily, poněvadž je poznamenalo okolí svou nesnášenlivostí vůči indiánům, aniž by si toho Laddock pořádně všiml. Když si to uvědomil, bylo už pozdě. Nedokázal už ani Barneymu, ani Markovi vzít předsudky proti indiánům. Vězely v jejich myšlení už příliš hluboko – a předsudky bývají silnější než nejhorší nemoci.

Z rančerova hrdla se vydralo potlačované zasténání.

Barney si smrt nezasloužil. Na druhou stranu ale nevěřil, že by vrahem byl Mark. Mark byl divoký a horkokrevný, to ano. Ale přece by nezabil bratra, aby tím dostal Topeku na šibenici.

„Odpusť mi moje chyby,“ zašeptal Laddock se sepjatýma rukama k mrtvému.

Potom vrátil víko na místo.

Když vyšel na ulici, z města právě vyrážel stíhací oddíl. Ben Samson jel na špici, i když ještě měl obvázanou hlavu.

Marka nebylo vidět.

+ + + + +

Topeka dobře zužitkoval náskok.

Mohl se odsud ztratit navždy, pokud by chtěl.

Ale on nechtěl.

Byl přece nevinný, takže musel udělat něco takového, aby svou nevinu prokázal.

Možná se Barneymu skutečně stala nehoda a Mark jen využil příležitosti, aby se Topeky zbavil.

Topeka k Markovi necítil nenávist, protože tu považoval za hloupost. Mark ale nenáviděl jeho. To mu tisíckrát řekl a také to dokázal. Neměli už nic společného. Mark svým lživým obviněním přetnul poslední pouto. Topekovi neuniklo, že Mark volal na hlavní

ulici po jeho smrti.

Jen tak měl Mark šanci získat pro sebe ranč. To mohla být pohnutka pro jeho jednání.

Mark Laddock byl středem, kolem kterého kroužily Topekovy myšlenky. Cestou po nehostinné plošině Coconimo měl dost času, aby spřádal plány. Všechny je ale zase zavrhl. Došel k názoru, že zatím mu nezbývá nic jiného, než se ukrýt a vyčkávat. Nesměl se unáhlit, když chtěl dosáhnout svého cíle – totiž prokázat nevinu.

Jednou si Marka podá a donutí ho přiznat, co se skutečně stalo toho odpoledne u Corora Creeku.

S oddílem, který se vydal po jeho stopě, si nedělal nejmenší starosti. Samsonovi pomocníci stáli před stejným úkolem, jako kdyby měli najít jehlu v kupce sena.

Neměli ovšem šanci, protože Topeka znal na rozdíl od nich náhorní plošinu jako své boty. Když Paul ještě jezdil na koni, často tam s ním vyrážel. Jezdil sem už jako dítě. Paul ho naučil, jak chytat divoké mustangy. Tehdy se tu ještě dalo narazit na jejich stáda. Mark a Barney však byli moc líní, než aby se vydávali na namáhavé výlety do té divoké, ale panensky krásné divočiny.

Topeka měl tuto zemi rád, protože se na ní ještě nepodepsala civilizace. Tady byla příroda stále ještě nedotčená. Strmé skalní stěny zářily odstíny žluté, rudé a hnědé. Člověk ovšem musel mít oko a cit pro to, aby ocenil krásu této krajiny.

Kde ostatní viděli jen nelítostnou pustinu, viděl Topeka barvy. Kde ostatní slyšeli jen skřehotání supů, slyšel on jemné svištění větru, který se zpěvem hladil hrany skal. Měl rád zemi Apačů...

Indiány už odsud dávno vyhnali a cestu do úrodných údolí jim také odepřeli. Celé kmeny tu žít nemohly. Osamělí muži však ano.

Ale indiáni nebyli samotáři. Cítili se dobře jen ve větších skupinách.

Ještě další kapka hořkosti kalila Topekovy úvahy. Jeho myšlenky spoluurčovala i touha.

Nešla mu z hlavy ta rusovlasá dívka – Nora Nilroyová.

Bylo jí dvacet, jak mu prozradila. Její otec vypadal na rozumného muže. Rodina sem přišla teprve před čtyřmi lety z Nové Anglie, kde

lidé uvažovali svobodomyslněji. Kapitán Nilroy byl za války v armádě Unie. Bojoval proti otroctví a za lidská práva. To Nora vyprávěla a také ho ujistila, že ještě nepotkala muže, jakým je právě Topeka, což ho potěšilo.

Uplynulo poledne a míšenec málem minul úzký vstup do údolí, který ho měl dovést k cíli. To místo se téměř nedalo rozeznat. Otvor byl úzký jen jako skalní komín a skrýval se za skupinou kaktusů.

Puklina byla právě tak široká, aby jí prošel muž s koněm. Objevil ji kdysi s Paulem čirou náhodou. Paul si potřeboval odskočit na velkou a zamířil právě za tyto kaktusy.

Toto místo bylo ideální skrýší. Jediný muž by se tu dokázal bránit snad celé armádě.

V soutěsce bylo horko jako v peci. Klapot kopyt jeho hnědáka se odrážel od holých skalních stěn. Soutěska se začala rozšiřovat a ústila do jakési kotliny. Při tom pohledu musel Topeka zase zadržet dech.

Po kamenité poušti, kterou nechal za sebou, to působilo jako pohled do ráje.

V chládku kotliny se nacházelo tyrkysově jezírko, jehož hladinu čeřil jemný vánek. Na březích zářil bělostný písek, za ním rostly olše a smrky, mezi nimiž se prostíraly šťavnaté paloučky.

Venku v poušti bylo ticho. Tady zpívali ptáci jako o závod.

Topeka si byl jistý, že tady ho nevystopují. Může si v klidu počkat, až nadejde jeho čas. Byly tady kachny a dokonce i králíci. V jezírku byly ryby. Hlady tu neumře, pokud nebude mít vysoké nároky. Ale ty Topeka neměl nikdy.

„Jdeme, hnědáku,“ zavolal na koně. „Běž si do toho ráje. Musíš být pořádně unavený. Držel ses dobře. Podívej se na tu trávu, která tam na tebe čeká.“

Kůň zastíhl ušima a zafřkal, jako by chtěl potvrdit, že se mu to místo líbí. Topeka ho vedl šikmo z mírného svahu. Když dorazili na dno údolíčka, sklouzl z koně a hodil pušky do bujné trávy.

„Tak běž,“ řekl a pleskl koně po zadku. Kůň odběhl. Topeka se usmíval.

Ulomil větev z jednoho listnáče a naostřil její konec. Na mělčině

viděl ryby. Za deset minut měl míšenec čtyři bělice.

Zanedlouho hořel ohýnek bez kouře a Topeka si uvědomil, že bude muset stále udržovat žhavé uhlíky, protože měl málo zápalek. V nejhorším případě by si musel pomoci metodou svých indiánských předků. Kdysi už zkoušel rozdělat oheň za pomoci dvou dřívěk a skutečně se mu to podařilo, i když to trvalo víc než hodinu.

„Teď jsi opravdový Apač,“ řekl tehdy Mark a hned mu oheň zašlapal. Následovala obvyklá rvačka.

Topeka se najedl a natrhal trávu, ze které chtěl udělat seno. To mu jako lůžko bohatě stačilo. Zítra si postaví z větví a vrbového proutí chatrč.

Míšenec se tu zařizoval na dlouhý pobyt.

+ + + + +

Šerifův oddíl se za několik dnů vrátil do městečka unavený, zaprášený a se špatnou náladou. Muži si v sedlech rozedřeli zadky, ale ničeho nedosáhli. Popravdě řečeno, nikdo z nich s úspěchem výpravy ani nepočítal.

Koně stáli v dlouhé řadě před saloonem Arizona, větším z obou těchto podniků. Muži napojili zvířata už před osadou. Bylo to asi pětadvacet chlapů, kteří teď sami měli chuť se napít chladného piva nebo ostré brandy.

Šerif Ben Samson zašel mezitím do banky, kde vyzvedl peníze pro své pomocníky. Byly to dva dolary na muže a den. Byli pryč pět dní. Nyní už byl pátek. Město muselo zaplatit spoustu peněz za nic. Samson se právem obával o své znovuzvolení, a proto vešel do saloonu s patřičně zlou náladou.

Uvnitř už vládlo veselí. Samson se jí však nenakazil.

Počet hostů rychle vzrostl, protože místní se chtěli dozvědět, jak probíhalo pátrání. Ale moc zajímavého se vyprávět nedalo. O neúspěchu člověk rád nemluví.

Jeli na sever, protože jih byl osídlen poměrně hustě. Až dolů do Phoenixu také dostal každý šerif telegrafem míšencův popis.

Na severu se nacházela kamenitá poušť planiny Coconimo pod

masivem Pelhoe Peak. Bylo by velké štěstí, kdyby tam vystopovali jediného muže. Mohli jen doufat, že tam míšeneček zemře hladu nebo žízní. Ale moc tomu nevěřili.

Muži z pátracího oddílu se dozvěděli, že starý rančer byl zatčen, protože byl podezřelý z napomáhání k útěku vězně, ale po pár hodinách ho zase pustili. Nedalo se mu nic dokázat. Paul Laddock tak přišel právě včas na pohřeb svého syna. Mark tam byl také, ale se starým rančerem na sebe ani nepohlédli.

Šerif se stáhl k rohovému stolu a rozdělával odměny, když přišel Mark Laddock. Hovor na okamžik ustal. Pak muži pokračovali v zábavě.

Mark zamířil k šerifovu stolu.

„Takže nic,“ poznamenal a přitáhl si židli. „To se dalo čekat. Ten Apač zná kraj tam nahoře jako svoje boty. Jezdívá tam často chytat divoké koně. Pokud tam má nějakou skrýš, tak ji ale rozhodně zná i můj otec.“

Samson se zájmem zvedl hlavu.

„Myslíš, že odsud nezmizel jednou provždy?“

Mark se ušklíbl.

„On není ten typ. Nenávidí mě. Bude mě chtít dostat. Je pomstychtivý a paličatý. Vždyť už se jednou pokusil mě zabít. Já už si nemůžu být jistý životem, šerife.“

„Byl jsi už u otce? Zeptal ses ho na to?“

Mark zavrtěl hlavou. O údajném boji na život a na smrt s Topekou hovořily už jen zhojené oděrky.

„Už jsem vám přece říkal, že se starouš pomátl. Může se z toho bastarda podělat. Na bratrově pohřbu jsem si s ním chtěl promluvit, ale on se mě jen zeptal, jestli se chci ještě blíž seznámit s jeho bičem. Když jsme u toho, šerife – je mi hrozně líto, jak jsem se choval minulou neděli. Ale byl jsem jako smyslů zbavený. Měl jsem bratra moc rád. Když jsem viděl, jak mu rozrazil hlavu... Vypil jsem taky pár kořalek, takže se to zvrhlo. Choval jsem se k vám nevhodně. Ale doufám, že to pochopíte.“

„To je v pořádku, chlapče,“ řekl Samson a poplácal Marka po předloktí. „Na ranči už nebydlíš?“

„Ne. Ujali se mě kamarádi a našťestí mám v bance menší konto. S tátou se nedá mluvit. Doufám za něj, že se to zase spraví. Barneyho smrt ho těžce zasáhla.“

„Když změnil závěť, byl ale Barney ještě naživu,“ namítl šerif Samson.

Mark Laddock se krátce zamyslel.

„Už je to vlastně všechno jedno,“ řekl nakonec. „Můžu vám to vysvětlit, ale nemluvte o tom před otcem. V posledních týdnech jsme měli několik ošklivých scén. Padla i slova, která jsme s Barneyem neměli říkat. Rodinné hádky. Staří a mladí se ne vždycky snesou. Ten indián však uměl vždycky podlézat. Věděl, co na otce platí. Na všechno mu kýval. A předpokládám, že táta chtěl ukázat, že on je stále pánem domu. Změna závěti nás měla zastrašit. Později by zase všechno uvedl na správnou míru. To věděl samozřejmě i Topeka, a proto nás chtěl co nejrychleji odstranit. Je to přece naprosto očividné, neříkal jste to sám?“

„Já jenom nechápu, proč se tvůj otec tak zastává toho rudocha. To mi prostě nejde do hlavy.“

„Mně taky ne,“ řekl Mark. „Ale o indiánech se vyprávějí různé věci. Jistě znáte tu historku, jak zabili Takumazeeho, náčelníka Navahů. Musí to být už sto let. Udělali to ještě Španělé. Posadili ho na hranici. Ten chlap přitom ani nepípl. To už přece není lidské.“

Samson ztišil hlas.

„Myslíš, že by v tom mohly být nějaké nadpřirozené síly či kouzla?“

Lidé tu byli pověřiví. Čekali by od indiánů cokoliv.

Mark pokrčil rameny. „Kdo ví? Ale pokud to tak je, má Topeka mého tátu ve své moci, takže on mu bude pomáhat dál.“

Mark se naklonil k šerifovu uchu.

„Budu hlídat ranč,“ zašeptal. „Ten zmetek se nemůže schovávat navždy. Buďto se vrátí, nebo otec ví, kde ho má hledat, a pojede ho navštívit. Okamžitě vás pak budu informovat, šerife.“

„Dobrý nápad,“ uznal šerif Ben Samson.

Třeba se přece jen dočká svého znovuzvolení šerifem...

+ + + + +

Nadešla sobota.

Nilroyovi se vrátili z Flagstaffu.

Starý Paul Laddock po poledni zapřáhl koně do bryčky. Tížila ho ještě jedna starost. Byl sice skálopevně přesvědčen o Topekově nevině, ale musel mít jistotu.

Na usedlost Nilroyových to byla hodina cesty. Laddock nikam nespěchal.

Topeka říkal, že neuteče daleko. Pokud tomu tak bylo – a rančer nepochyboval, že Topeka slovo dodrží –, pak věděl, kde se skrývá a kde čeká na svou chvíli. Nahoře na planině nebylo mnoho míst, kde by se člověk mohl zdržovat. A Topeka se přece jasně vyjádřil, že se daleko nevzdálí.

Laddock si nejprve chtěl tuto domněnku potvrdit. Potom by možná mohl Topekovi pomoci. Cítil se vůči němu jaksi provinile.

Rančer jel k Nilroyovým asi hodinu a čtvrt. Předtím tam nikdy nebyl, slyšel však o nich dost. Byla to velice slušná usedlost, jak brzy zjistil.

Hlavní budova ranče byla postavena ve stylu mexické haciendy. Bílé zdi z nepálených cihel odrážely jasné slunce. Nad nimi se zvedaly košaté koruny pinií, které stínily nádvoří. Na západní straně se tyčil téměř panský dům s klenutými okny, sloupy a arkádami. Na střeše vlálo ve větru prádlo. Za haciendou se táhly ovocné plantáže. Pole byla zavlažována důmyslnou sítí zavodňovacích kanálů, do nichž byla přiváděna voda z jednoho přítoku Corora Creeku. Krom toho se na kapitánových pozemcích nacházelo i několik studní. Ten muž dokázal za krátký čas udělat ze stepi kvetoucí zahradu.

Paul Laddock si takových lidí velmi vážil.

Branou s obloukem vjel do rozlehlého dvora. Vlevo byl ohraničen stájem, vpravo nízkými, ale hezky upravenými domky zaměstnanců. Hrlo si tam několik mexických dětí.

Před panským domem se nacházela šlechtěná zahrada podobná parku, plná květinových záhonů a pinií, které Laddock viděl už z dálky. Protínal ji svítivě bílý šterkový chodník, který končil před

vchodem do domu. Na zastřešenou terasu vedly tři mramorové stupně.

Nějaký muž vzal tahouna za ohlávku a tázavě se zahleděl na Laddocka.

„Už se pan Nilroy vrátil?“ zeptal se rančer a sešplhal z bryčky.

„Kapitán přijel před půl hodinou,“ odpověděl Mexičan se silným cizím přízvukem. „Posad'te se na verandě. Postarám se o koně, señore.“

Terasa byla prázdná. Kolem proutěného stolu stálo několik křesílek z téhož materiálu. Do domu vedly otevřené dvoukřídlé dveře. Paul Laddock jimi viděl velkou halu. Jeho dům by se do ní vešel dvakrát. Paul ovšem nikdy nedbal na vnější stránku věci. Střecha nad hlavou mu plně stačila. Nádhěra domu mu byla lhostejná.

Ven vyšla tlustá Mexičanka a rančer jí zopakoval svou prosbu.

„Ohlásím vás, señore Laddocku,“ řekla a zmizela v domě.

Rančer se usadil na židli. Nemusel dlouho čekat.

„Pan Laddock?“ promluvil hluboký hlas za jeho zády. „Těší mě, že vás poznávám. Zůstaňte sedět, prosím.“

Kapitán Ron Nilroy byl stejně vysoký jako rančer, ale nejméně o patnáct let mladší. Stál zpříma jako svíce. Také jeho vlasy měly ještě původní barvu, jen na spáncích mu trochu šedivěly. Měl poctivou tvář a modré oči, kterými si svého návštěvníka pronikavě měřil.

„Co vás ke mně přivádí, pane Laddocku?“

Kapitán Nilroy se posadil a potřásl Paulovi pravicí.

„Chtěl jsem vlastně také mluvit s vaší dcerou, pane Nilroyi,“ začal rančer. „Potřeboval bych si vyjasnit pár otázek.“

„Má vaše návštěva něco společného s událostmi v osadě Corora Town?“

„Ano. Minulou neděli doprovázel můj syn Topeka vaši dceru domů.“

„On je váš syn? To jsem nevěděl.“

„Stal se mým synem během let,“ pravil Laddock. „Předpokládám, ehm... asi víte, co se děje ve městě. Myslím, že Topeka není vinen.“

Kapitán Nilroy přikývl.

„Slyšel jsem o tom. Dokonce jsem se s Topekou minulý týden seznámil. Souhlasím s vámi a nevěřím, že byl vinen smrtí vašeho syna.“

„Víte toho dost na člověka, který byl týden mimo okres.“

Nilroy se pousmál. „Přijel jsem dnes ráno dostavníkem. Můj odvoz měl zpoždění, takže jsme s Norou snídali ve městě v hotelu. Tak jsem se o všem doslechl. Nora mi vyprávěla, co se stalo dole u potoka. Váš třetí syn, Mark, se k ní choval velice nehezky, abych to řekl slušně.“

„Přede mnou si nemusíte brát servírky,“ řekl Paul Laddock. Díval se do země. „Za ta léta jsem se naučil snášet pravdu. Nemusíte nic zamlčovat. Topeka pak Marka zbil. Z toho důvodu jsem tady.“

Bělovlasý rančer vytáhl z kapsy lístek a podal ho bývalému důstojníkovi.

„Tady mi doktor z městečka sepsal, jaká měl Mark zranění, když ho ošetřoval. Vaše dcera byla u toho, když ho Topeka zmlátil. Chtěl bych zjistit, jestli to, co viděla, odpovídá doktorovým poznámkám. To by totiž znamenalo, že se Topeka s Markem porvali jen jednou. A sice tehdy, když u toho byla vaše dcera coby svědkyně. V tom případě by Markova verze byla výmysl, který měl dovést Topeku na šibenici. A v tom případě by Barney musel přijít o život jiným způsobem...“

Ron Nilroy vstal.

„Noro!“ zavolal do domu.

Dívka vzápětí vyšla. „Co se děje, tatínku?“

Nilroy dceři stroze vysvětlil, co potřebovala vědět, aby pochopila souvislosti.

Potom si pečlivě přečetla lístek se seznamem Markových poranění.

„Ano,“ řekla potom. „Přesně tak vypadal, když ho Topeka nechal ležet.“

„Potvrdila byste to i před soudem?“

„Samozřejmě.“

„Takže mě můj pocit neklamal. Topeka za Barneyho smrt nemůže.“

Laddock ztěžka vstal.

„Co chcete dělat dál?“ zeptala se Nora.

„Najdu svého uprchlého syna a přemluvíím ho, aby se postavil před soud. Už se nemusí skrývat.“

„Zůstaňte ještě chvíli,“ řekl kapitán Nilroy. „Myslím, že bychom mohli vám a Topekovi pomoci ještě víc...“

+ + + + +

Šerif Ben Samson bydlel sám v úzkém domě vedle své úřadovny. Bylo to v neděli ještě před osmou ráno, když mu na dveře zabušil Mark Laddock.

„Hej, šerife!“ křičel. „Otevřete! To jsem já, Mark Laddock. Mám pro vás důležitou zprávu! Je to tady!“

V domě se dlouho nic nehýbalo. Pak se otevřelo okno a vyklonil se z něj

Samson. Rozespale mžoural, vlasy měl rozčuchané.

„Marku, co tu sakra chceš? Šel jsem spát před čtyřmi hodinami.“

„Nerozčilujte se, šerife. Já jsem nespál vůbec. Byl jsem vzhůru celou noc, ale vyplatilo se to.“

„Znamená to snad...?“ Samson nedokončil větu. „Moment, půjdu otevřít.“

Mark Laddock se spokojeně zazubil. Pak se v zámku dveří otočil klíč a Mark vešel do domu.

„Jdi do kuchyně,“ řekl Samson a ukázal na dveře. „Dej vařit vodu na kafe. Čas ještě máme, ne?“

„Času dost. Vyjel s bryčkou, takže se může pohybovat jen po sjízdných cestách.“

„Tím líp, připravím se.“

Šerif odešel a neviděl už Markův prohnáný úsměv.

S mladým Laddockem se udála proměna. Spustila ji Barneyho smrt. Najednou viděl cestu, jak se dostat k ranči mnohem rychleji a pohodlněji. Měl hodnotu deset tisíc dolarů. S tím už mohl mladý muž s chutí do života podniknout spoustu věcí. Čekaly ho celé roky naplněné radovánkami bez povinností.

Topeku už odepsal. Pokud se nebude houpat, prostě ho zlikviduje Markova kulka. Přestřelka se dala zinscenovat tak snadno! A Topeka nebyl zrovna pistolník. Klidně se může stát, že nějaká zbloudilá kulka trefí i staříka. Mark Laddock si to uměl docela živě představit.

Rána do Barneyho hlavy v něm protrhla hráz. A tato hráz pak nechala volný průchod jakýmkoliv zločinům. Lstí a násilím se přece dá dosáhnout úplně všeho, myslel si Barney.

Voda v konvici začala vřít. Mark ji sundal z lihového vaříče a nasypal do ní mletou kávu. Kuchyní se rozlila aromatická vůně.

Šerif Samson se oblékl v rekordním čase.

„Kolik lidí budeme potřebovat?“ zeptal se.

„Nikoho dalšího,“ řekl Mark. „Budeme tátu sledovat jen my dva, a když se s míšencem rozloučí, tak si toho bastarda podáme. Nebude počítat s tím, že ho jeho milovaný nevlastní otec nevědomky vydá na šibenici. Topeka je mimoto mizerný střelec. Netrefí na dvacet kroků vrata od stodoly, na to se můžete spolehnout, šerife. A hlavně – táta by si jistě všiml, že má v patách větší skupinu lidí. On není tak hloupý, jak se tváří. Je to lišák.“

„Taky mám ten dojem,“ zabručel Ben Samson a nalil dva hrnky kafe.

„Budeme potřebovat proviant na cestu?“

„Asi ne. Táta si vzal jen vodu. Mám v brašnách trochu sušeného masa. Bude stačit pro oba.“

Srkali horké kafe. Samson pak rázně odložil hrnek.

„Půjdeme do kanceláře,“ prohlásil. „Vezmu tě pod přísahu jako svého zástupce. Budeš se muset pevně držet zákona. Ne aby tě napadlo mstít se soukromě. Tohle je výhradně věc justice.“

„Za minulou neděli jsem se už omluvil. Topeku sem přivezeme a postavíme ho před soud.“

Samson poplácal mladíka po rameni.

„Tak je to správně, Marku. Plně na tebe spoléhám.“

O dvacet minut později vyrazili z města směrem na sever. Šerif Samson předtím vyložil soudci Harnowovi, co mají v plánu.

Tam, kde Corora Creek mizel v úzké skalní rozsedlině, bylo více kaňonů, které tam voda vyhloubila před dávnými věky. Mark

Laddock hledal soutěsku Chatanga. Byla jediná, která stoupala poměrně zvolna. A byla také dostatečně široká, aby jí mohla projet bryčka.

Brzy soutěsku našel, ačkoliv vypadala jako všechny ostatní. Jenomže do těch nevedla stopa kopyt a kol.

Mark a šerif se na sebe vítězoslavně podívali. Pak pobídlí koně ostruhami.

Stopa byla asi hodinu stará. Poznali to podle koňského trusu, na který po chvíli narazili. Nemuseli se tedy bát, že by byli předčasně odhaleni, navíc se stoupající cesta vlnila.

Brzy dorazili na plošinu, aniž by starého rančera zahlédli. Do poledne moc nechybělo. Po kamení se míhaly ještěřky.

„Tam vpředu,“ řekl Mark zbytečně tiše. Natáhl ruku. „Vidíte tam tu tečku, šerife? To je on. Asi míli před námi.“

Ben Samson přimhouřil oči proti slunci.

„Nic nevidím. Ale mám už špatné oči.“

„Určitě je to on,“ trval na svém Mark. „Pohybuje se to. Od této chvíle musíme být opatrnější. Chtěl bych se k němu přiblížit až na půl míle. Nesmíme ho už ztratit z očí. Tamhle vepředu už začínají výběžky Molta Range. Tam je terén zase nepřehledný.“

Ben Samson jen přikývl. Důvěřoval vedení mladého muže, jehož oči se leskly loveckým nadšením.

„Mysli ale na to, že teď už nosíš hvězdu,“ varoval ho. „Žádnou svévoli! Až přijde na věc, uděláš jen to, co ti řeknu. Nechci žádnou přestřelku.“

„Dobře to dopadne,“ řekl Mark a ušklíbl se. Už si představoval, jak se vrací zpátky se třemi mrtvolami...

+ + + + +

Prudký sluneční jas bodal Paula Laddocka do očí. Cítil, že jsou jeho kosti už přece jen dost staré. Pouze železná vůle mu dodávala sílu. Ale chtěl Topekovi pomoci. Bílé vlasy mu zhnědly prachem, který mu lpěl i na vráscitě tváři. Kůň v postroji namáhavě zabíral, aby protáhl bryčku kamenitou pustinou.

Suchý žhavý vzduch vyvolával starému muži před očima přeludy. Vzpomínky před ním tančily jako zhmotnělé tvary, přinášely mu obrazy a výjevy, které považoval za dávno zapomenuté...

Viděl sám sebe jako čtyřicetiletého muže, kterému už život vyryl do tváře nejednu vrásku. A který přesto chtěl začít nový život. Ve městě Saint Louis.

Bolestně si vzpomínal na svou první ženu Helgu, která pocházela z Německa. Zemřela poblíž Georgetownu na tyfus. Děti neměli.

To bylo už dávno.

Paul Laddock tehdy vydělával peníze jako nádeník v přístavech podél Mississippi a snažil se ušetřit každý vydělaný cent.

Cítil se však ještě příliš mladý, než aby se vzdal. Stále měl svůj sen, že někde na Západě koupí kus vládní půdy a vybuduje si tam vytoužený ranč. Pro osamělého muže prakticky nemožná záležitost. Jeho počínání by ale nemělo žádný smysl, kdyby nemohl pracovat na něčem, co přinese v budoucnu ovoce.

Laddock potřeboval novou rodinu. Potřeboval ženu. Ale kde najít takovou, která by chtěla snášet útrapy dlouhé cesty a tvrdých let v nehostinné krajině?

Byla to doba, kdy v putykách města Saint Louis kolovala jedna pověst. Říkalo se, že muž si kdykoliv může koupit ženskou ve vězení La Rota. Musí se s ní prý jen oženit a vystěhovat se.

Laddock znal tu obávanou ženskou věznici jen z dálky. Její pevné zdi byly z lámaného kamene. Tato stavba byla původně španělská citadela nad řekou. V té době si tam odpykávalo trest něco přes padesát žen. Vražedkyně dětí, prostitutky, zlodějky, nejružnější existence na okraji společnosti.

Paul Laddock nebyl muž unáhlených rozhodnutí. Přesto se jednoho dne ocitl před vysokou branou, v jejíž mocných fošnách byla zapuštěna menší vrátka. Když přišel dost blízko, postavil se mu do cesty strážný.

„Co tu chceš? Zmiz odtud!“

Laddock se už chtěl otočit na patě, když tu zpoza brány uslyšel vykřiknout nějakou ženu. Sebral odvahu a řekl:

„Ve městě se vypráví, že si tu svobodní muži můžou opatřit ženu.

Chci taky jednu.“

Strážný o krok ustoupil a soucitně si Paula změřil.

„Jako blázen na první pohled nevypadáš,“ prohlásil. „Proto ti něco řeknu. Dej od těch ženských ruce pryč. Nedotkl bych se žádné z nich ani kleštěmi.“

Ale Paul Laddock sem přece nepřišel zbůhdarma. A překážky ho naopak vybízely k překonání. Kdyby ho strážný takto nevaroval před údajnou zkažeností těch žen, možná by zase odešel. Ted' ale trval na tom, že chce dovnitř. Strážný pokrčil rameny a nechal Laddocka brankou vejít.

„Budeš toho litovat,“ řekl.

Pak ho převzal další hlídač a odvedl ho do kanceláře ředitele.

Harvey Longley byl asketický muž s vpadlými tvářemi a ostražitýma očima, které si Laddocka změřily od hlavy k patě. Pak pokýval hlavou.

„Posaďte se, pane Laddocku. Víte, do čeho se chcete pustit?“

„Předpokládám, že mi to řeknete, pane.“

Tahle odpověď se řediteli zřejmě líbila.

„Dobře. Tak vám sdělím, jaké jsou podmínky. Existuje vládní nařízení, podle kterého si muži, kteří se chtějí oženit a osídlit Západ, mohou vyžádat ženy z věznic. Samozřejmě děláme předběžný výběr, takže nedostanete několikanásobnou vražedkyni manželů. Takové tu totiž také máme. Pak je ještě třeba uhradit poplatek sto dolarů. Doufám, že disponujete takovou sumou.“

Paul Laddock sáhl mlčky do vnitřní kapsy a položil na stůl svazeček bankovek.

„Mám také dost na to, abych během týdne koupil vůz, vybavu a hlavně kus země v Arizoně.“

„V Arizoně? Vy si nekladete snadné cíle!“

Laddock pohlédl na své mozolnaté ruce.

„Celý život tvrdě pracuji. Nechci vás nudit dlouhým vyprávěním, ale mohu vás ujistit, že jsem si dobře promyslel, co chci dělat. A upřímně: přišel jsem za vámi z toho důvodu, že pro svůj plán nepotřebuji žádnou křehkou rozmazlenou ženu. A vaše svěřenkyne jistě nejsou rozmazlovány.“

„To není špatný úsudek, pane Laddocku. Ale musím vás přesto varovat. Můžete mít štěstí, ale také velkou smůlu. Nevidíte do těch žen. My tu sice máme nějaké podklady,“ ukázal rozmáchlým gestem po stozích úředních akt, „ale všechno je to jen chladný popsáný papír. Možná od svého úmyslu upustíte, až se půjdeme podívat do bloku C. Tam jsou shromážděny ženy, které by připadaly v úvahu pro takové propuštění.“ Longley vstal. „Pojďte se mnou, pane Laddocku.“

Blok C byl dlouhý barák, postavený až dlouho po Španělech. Na jedné straně se táhla chodba bez oken, na druhé se nacházely cely, v nichž seděly Vězenkyně vždy po čtyřech. Uvítaly je hrubé výkřiky.

Všechny ženy na sobě měly jakési hnědé kutny z hrubého plátna.

Paul Laddock málem litoval, že sem vůbec přišel, když tu jeho pohled padl na jednu ženu, která seděla v koutě a vzhlížela k němu.

V jejích očích byl jakýsi zvláštní výraz, který Laddocka přinutil zastavit.

„Kdo je ta žena?“ zeptal se ředitele.

Ten se podíval na číslo cely nakreslené na kdysi bílé tabulce, pak do seznamu a odpověděl:

„Slečna Marta Cannonová, dvacet osm let, trest pět let za krádeže.“

Laddockův pohled se setkal s pohledem té ženy. Paul nevěděl, co to bylo za pocit, který ho najednou zaplavil. Zřejmě soucit. A tento pocit byl najednou silnější než dojmy, které v něm zanechalo toto nedůstojné prostředí. Laddock ukázal prstem.

„Smím se slečnou Cannonovou mluvit?“

Longley se zase zahleděl do seznamu. „Má dva malé syny. Tři a čtyři roky. Ty byste také musel vzít s sebou.“

„Vždycky jsem si přál syny,“ slyšel Laddock říkat sám sebe. Nebylo to tím, že by ho ta žena fascinovala svou zvláštní krásou, která byla ve věznici potlačena. Ne, byly to ty hnědé oči. Záchráně naděje, který se v nich zaleskl, a pak zase ta prázdná rezignace, když ředitel zmínil její děti. Ta žena byla určitě v jádru dobrá. Laddock věřil, že se nemýlí.

Longley pokrčil rameny. „Pokud vám ty děti nevadí...“ Pak se

otočil na dva strážné, kteří je provázeli. „Odved'te vězenkyni Martu Cannonovou do umývárny a vydejte jí šaty. Ať je za půl hodiny u mě v kanceláři.“

Marta Cannonová přišla dokonce ještě o něco dřív. Laddock by ji málem nepoznal – s tím umytým obličejem, dlouhými hnědými vlasy a v blankytně modrých šatech vypadala úplně jinak.

Nechali je chvíli o samotě.

Paul Laddock nevěděl, jak má začít. Mladá žena se vyhýbala jeho pohledu. Stála tam jako školačka přistižená při opisování domácí úlohy.

Laddock si odkašlal.

„Jmenuji se Paul Laddock. Myslíš..., že bys se mnou mohla žít?“

Konečně se mu mladá žena zadívala do očí a zjistila, že jsou plné soucitu.

„Ty bys mě chtěl, i když...?“

„Samozřejmě. Nezajímá mě tvoje minulost. Jen naše budoucnost. I když zatím nevím, jak bude vypadat. Chtěl bych odjet do Arizony a založit tam ranč. Ani pro tebe by to nebylo snadné.“

„Stačila jsem za život udělat spoustu chyb,“ řekla žena tak tiše, že jí Laddock téměř nerozuměl. „Ale vždycky jsem poznala, že to byly chyby. Já...“

„Mlč,“ řekl Laddock klidně. „Říkal jsem ti, že mě nezajímá tvá minulost. Zajímá mě jen budoucnost – naše budoucnost, jestli chceš. Nebudu se tě vyptávat na to, co bylo dřív.“

„Ale musím ti to říct. Moji synové...“

„Budou i mými syny.“

„Ale...“

„Nechci znát jména jejich otců.“

„Musím ti to říct. U Barneyho otce neznám. To je ten mladší. Mark je o něco starší. Jeho otec byl vrah. Pověsili ho ve městě Saint Louis. To jsem ti říct musela.“

„Tak jsi mi to řekla,“ odpověděl Paul Laddock. Pak k ní udělal váhavý krok, pozvedl jí jemně bradu a pohládl ji tvrdou dlaní po ještě vlhkých vlasech. Tentokrát Marta jeho pohled opětovala.

„Nechci, aby se ti dva jednou dozvěděli, jakou měli matku.“

„Nedozví se to. Přisahám. Budu je vychovávat, jako by byli moji vlastní. Budeme je vychovávat společně.“

Mladá žena si oddechla, jako by z jejích ramen spadla obrovská zátěž.

„Ty mi nabízíš nový život, Paule Laddocku?“

„Nabízím ti všechno, co jsem schopen dát.“

Vlastní slova mu připadala nabubřelá a přehnaná, ale přesto je vyslovil, protože ho jiná nenapadla.

Ale žena mu rozuměla.

„Budu ti dobrou ženou, Paule Laddocku.“

Ještě toho večera byli ve vězeňské kapli oddáni. Nebyla žádná oslava, jen pár povzbudivých slov od duchovního.

Potom si Paul Laddock odvedl Martu Laddockovou. Za tři dny byli na cestě do Arizony.

Starý rančer si promnul oči. Staré obrazy se rozplynuly v širé jednotvárnosti plošiny Coconimo.

Před Laddockem se vynořil kaktusový hájek, za nímž se skrýval vstup do jediného možného Topekova úkrytu.

Laddock zahnul s koněm vlevo.

+ + + + +

Topeka dobře využil uplynulých dní. Chatrč s ohništěm stála za křovisky, takže ji nebylo od vstupu do údolíčka vidět. Mohl se v ní dokonce postavit.

Plochý kámen mu sloužil jako plotna a současně jako pánev, na které si pekl kachní vejce. Do pastí se chytily už tři králíci a na šňůře z lýka se sušily ryby.

Topekovi se po civilizaci nestýskalo.

Zatím ne.

Teprve za pár týdnů se vydá na cestu. Do té doby se na té záležitosti usadí trocha prachu a bdělost lidí poněkud poleví.

A poleví snad i bdělost Marka Laddocka. A o to mu šlo především. Ještě nevěděl, jak to provede, aby ho přinutil k přiznání, ale on už si cestu najde. To věděl jistě.

Každý den opouštěl svůj malý ráj, aby několik hodin pozoroval poušť. Zatím vždy odcházel z pozorovatelný spokojený.

Dnes ráno také. Neviděl nic, co by upoutalo jeho pozornost. Přesto cítil jakési napětí v zátylku, které ho varovalo před nebezpečím. Topeka si ten pocit neuměl vysvětlit, ale rozhodně ho cítil.

Zmocnil se ho podivný neklid. Častěji než jindy pošilhával po vstupu do rokle a bloudil očima po hranách skal okolo. Všímal si cvrlikání ptáků a vzpomínal na to, jak před šesti dny na chvíli utichlo, když přišel do údolíčka.

Navzdory svým zvyklostem si vzal s sebou pušku, když šel na východní břeh jezírka lovit ryby. Z tohoto břehu měl vstup do údolí nejlépe na očích.

Koně uvázal, aby nechodil kolem a neupoutal případně něčí pozornost.

Když slunce překročilo zenit, nabylo mravenčení v jeho zátylku na síle.

+ + + + +

Šerif a Mark Laddock se přiblížili k jezdci před nimi.

Rančer se stále častěji rozhlížel a jeho pohled ohledával skalní stěnu po levici, jako kdyby hledal něco konkrétního.

Samson a Mark slezli z koní. Asi dvě stě yardů před nimi bryčka starého rančera konečně zastavila. Bylo po poledni.

„Pozor!“ zašeptal Mark. „Myslím, že je na místě.“

Ukryli se za mohutným balvanem. Ve skalnaté poušti jich bylo mnoho. Proto se také mohli přiblížit k rančerovi tak blízko. Kola vozu skřípěla na skalnaté zemi tak hlasitě, že rančer neslyšel klapot kopyt jejich koní. Mark také věděl, že to se sluchem starého muže už není nejlepším. Rozhodně o nich rančer nevěděl.

Pronásledovatelé se z úkrytu dívali, jak Laddock slézá z vozu. Mark spokojeně zaregistroval, že není ozbrojený.

„Kam vůbec jde?“ zeptal se Samson tiše, když starý muž vykročil k velké skupině kaktusů.

„Já nevím,“ zašeptal Mark. „Musí se ale vracet stejnou cestou.“

Ale Paul Laddock se nevracel. Ani za minutu, ani za dvě, ba ani za pět. Mark a Samson začali být neklidní.

„Možná je za těmi kaktusy nějaká jeskyně,“ přemýšlel šerif nahlas.

„To si nemyslím,“ odvětil Mark. „Já jsem se divil, když ten Apač vyrazil bez zásob. Stařík taky neveze žádné jídlo. Musí tam být něco víc.“ Mark se zvedl. „Vy raději počkejte tady, šerife. Já se půjdu podívat, co tam dělá. Vrátím se, až něco zjistím. Neztrácejte ale trpělivost, nic se mi nestane.“

Než Samson stačil zaprotестovat, Mark vyskočil a v předklonu se rozběhl. Šerif přitiskl winchestrovku k rameni, aby mu v případě potřeby mohl dát palebnou podporu, ale bylo to zbytečné.

Mark zmizel stejně rychle, jako se jim předtím ztratil z očí jeho otec. Oba jako by pohltila země.

Mladý Laddock brzy našel puklinu ve skále. Opatrně se napřímil. Se zatajeným dechem a s revolverem v ruce se přitiskl zády ke stěně. Starcovy kroky ale neslyšel.

Ačkoliv mu srdce tlouklo až v krku, překonal se a vstoupil do velmi úzké soutěsky. Snažil se, aby nezpůsobil ani nejmenší hluk, protože ozvěna mezi stěnami zesilovala každý zvuk desetkrát.

Po chvíli napjatého plížení uviděl téměř rajske údolí...

+ + + + +

Topeka tu hubenou postavu u vstupu do údolí okamžitě poznal. Hlavou mu prolétly všechny možné myšlenky. Ve spáncích mu prudce bušilo.

Nedonutili Paula, aby je sem zavedl? Nečíhali na okrajích údolí střelci? Neseděl teď v pasti?

Topeka pevně sevřel pušku a stáhl se mezi keře. Pohledem k tábořišti se ujistil, že odtamtud nestoupá žádný kouř. Vyčkával.

Paul chvíli nerozhodně popocházel, než se rozhodl pro náročný sestup. Ke konci upadl a sjel zbytek svahu po zádech. Bezmocně přitom mával pažemi. Potom se namáhavě zvedl.

Topeka ho ze svého stanoviště viděl jen nejasně. Přeběhl proto o pár keřů dál.

Paul vstal a oprášil si kabát a kalhoty. Potom přiložil dlaně k ústům.

„Topeko!“ rozlehlo se hlasitě údolím. „To jsem já, Paul! Jsi tady, Topeko? Musím s tebou mluvit!“

Míšenec horečně přemýšlel.

Ne, řekl si v duchu. Paul by se nepropůjčil k tomu, aby ho vlákal do pasti. Žádná síla na světě by ho k tomu nepřinutila. Paul Laddock byl příliš tvrdohlavý, než aby si nechal někým poroučet.

Topeka nedokázal potlačit úsměv. Paul však musel mít závažný důvod, když podnikl namáhavou cestu, aby ho tu vyhledal.

Míšenec se už nesnažil skrývat.

„Tady jsem!“ zavolal a zamával puškou nad hlavou.

Pak si uvědomil, že nemusel ani volat. Kotlina měla tu vlastnost, že se v ní nesl i polohlasný hovor. Když byl Topeka ještě chlapec, užili si na tomto místě spoustu legrace. Nedalo se ani poznat, odkud hlas přesně přichází.

Ale teď už se oba muži viděli. Pospíchali k sobě.

Starý muž opatrně a kulhavě, mladík tryskem.

Topeka hodil pušku na zem a objali se.

„Ahoj, táto! Tebe bych tady nečekal. Musel jsi také uprchnout?“

Starý Laddock se zasmál.

„Ne, chlapče. Staří lišáci jsou nejchytřejší. Šerif mi ohledně toho revolveru nemohl nic dokázat. Starý dobrý soudce jakbysmet.“ Laddock na něj mrkl. „Koneckonců ti ten revolver mohl prohodit oknem někdo jiný. Nedalo se zpochybnit, že bys kromě mě mohl mít i další přátele.“

Topeka se také usmíval. Ale jeho výraz se hned zase zasmušil, protože ho tížilo několik otázek.

„Proč jsi přijel, táto? Mám všechno, co potřebuji. Hodila by se mi tak nanejvýš trocha soli. Nesledovali tě?“

Paul Laddock rázně zavrtěl hlavou.

„I kdyby. Nedbal jsem na to, protože mi to bylo lhostejné. Zjistil jsem totiž, jak můžeme prokázat tvou nevinu a otrást Markovou

výpovědí tak, aby nebyla věrohodná. Mimochodem, pozdravuje tě Nora. Nemáš prý ztrácet odvalu. Brzy nás navštíví na našem ranči.“

„Je to pravda, táto?“

Topeka tomu nemohl uvěřit. Bylo to příliš novinek naráz.

„Samozřejmě, že je to pravda. Byl jsem u doktora a nechal jsem si přesně zapsat, jaká poranění Markovi ošetřil. Nora odpřisáhne před soudem, že to byla přesně ta zranění, které jsi mu přivodil, když ji chtěl znásilnit. Navíc si Mark dobře nespočítal čas. Nemohl vědět, že budeš hovořit s kapitánem. Vyrazil jsi z haciendy ve chvíli, kdy už Mark musel být těsně před městem.“

Topeka mlčel. Věděl, že by se vlastně mohl radovat, ale nešlo to.

„Takže Barneyho zabil Mark! Já to nechápu. Proč?“

Starý Laddock položil nevlastnímu synovi dlaň na rameno.

„Nemyslím si, že to bylo úmyslně,“ řekl po chvíli. „Ale musíme počítat s tím, že to udělal...“

Muži asi minutu mlčeli. Topeka zvedl pušku, kterou prve dohodil.

„Za jak dlouho můžeš vyrazit?“ zeptal se rančer.

„Asi za půl hodiny. Máš hlad? Zbylo mi dost masa od oběda.“

Oba muži vykročili k jezeru...

+ + + + +

Mark Laddock slyšel nahoře na svahu každé slovo. Střídavě ho polévalo horko a mráz. Na nízkém čele se mu leskl pot.

V afektu chtěl hned pozvednout kolt a střílet. Ale v poslední chvíli se donutil ke klidu. Ti dva byli příliš daleko na bezchybný výstřel. A venku byl ještě Samson, kterému by dva mrtvé těžko vysvětloval.

Musel to udělat jinak. Úplně jinak.

Problémy ještě budou dělat ta rezavá holka a její nafoukaný otec, ale o ně se teď starat nemohl. Nejprve musel vyřešit problémy, které měl přímo před nosem.

A to rychle.

Mark nebyl člověk, který něco dlouho odkládá, když už se jednou rozhodne. Proměnil svůj úmysl ve skutečnost okamžitě. I se všemi krvavými a smrtícími důsledky. Když se vydal na zpáteční cestu, byl

už zase naprosto chladnokrevný.

Bude mít půl hodiny času. Možná i víc.

To musí stačit.

Když zase vyšel na rozpálenou planinu, doufal, že si na něm Samson ničeho nevšimne. Beze spěchu se vracel na místo, kde na něj šerif čekal.

Zvedl ruku na znamení, že je vše v pořádku. Ben Samson vyšel zpoza skály. Tázavě na něj hleděl.

„Sešli se tam,“ řekl Mark. „Viděl jsem je. Vůbec netuší, že nejsou sami.“

Samson chtěl vzít pušku a vyrazit vpřed, ale Mark ho zadržel.

„Nespěchejte, šerife. Tak se nikam nedostaneme. Za těmi kaktusy je úzká soutěska a za ní voda. Ti dva museli být domluvení, že se tu sejdou. Viděl jsem u táty hodně peněz. Vypadá to, že rudoch má v plánu vypařit se odsud.“

„A co navrhuješ?“

Mark dělal, jako by přemýšlel. Přitom měl plán dávno hotový.

„Tady na ně čekat nemůžeme,“ mínil. „Ten indián by tátu klidně použil jako živý štít, jakmile by padl první výstřel. A neměl by důvod vzdát se, protože ho stejně čeká šibenice.“

Všechno šerifovi pečlivě vyložil. Samson přikyvoval.

„Takže se raději vrátíme,“ pokračoval Mark. „Toto není dobré místo, jak toho chlapa přemoct, aniž bychom ohrozili tátu. Musíme si najít lepší.“

„Znáš takové místo?“

„Slyšel jsem je, že pojedou nazpět do okresu. Samozřejmě ne až do města. Topeka chce odjet s penězi, které mu dal otec, po staré poštovní cestě přes Salup a Lake Mead do Glendale. Pokud vezme tátovi koně, může být za tři dny v Nevadě. Tam ho stíhat nebudou. Tam by byl v bezpečí.“

„Už asi chápu, kam míříš,“ řekl šerif a nasadil výraz, o kterém se domníval, že vypadá mazaně. „Budou se vracet soutěskou Chatanga. Tam můžeme indiána pohodlně sebrat, aniž by otci zkřivil vlas.“

„Parádní úsudek, šerife. Asi tak jsem si to představoval. Ale o tom musíte rozhodnout vy.“

„To taky budu,“ prohlásil šerif. „Nasedej, Marku. Vracíme se. Já tvého tátu už vůbec nechápu. Vždyť by na tebe měl být pyšný.“

„To se spraví. Věřte tomu.“

„Přál bych si to, chlapče,“ zabručel šerif Samson ještě a nasadil koni ostruhy.

Mark Laddock ho následoval v těsném závěsu. Jakoby v žertu namířil během jízdy revolver na Samsonův tučný zátylek a pobaveně se zašklebil.

Pak hlasitě mlaskl jazykem a vrátil kolt do pouzdra.

Mark Laddock se spokojeně zazubil.

Samson mu slepě důvěřoval. Víc než na hlavní úkol myslel mnohem víc na šerifskou volbu za dva měsíce. Samson nikdy nebyl člověk, který by rád přebíral zodpovědnost. Pokud to šlo, hned ji svalil na někoho jiného. Tak jako teď na Marka Laddocka. Samson doposud vedl v městečku Corora Town poměrně klidný život a na tom nehodlal nic měnit. Ale o místo šerifa stál.

Zpáteční cesta jim trvala jen polovinu času. Nestarali se o to, že kopyta koní víří prach. Než rančer s míšencem vyrazí, prach se dávno usadí.

Byly asi tři hodiny odpoledne, když dorazili k ústí soutěsky Chatanga. Sjížděli svažující se brázdou z plošiny a dostali se do jakéhosi přírodního úvozu. Rovná kamenitá poušť zůstala za jejich zády. Obklopil je stín. Šerif zastavil.

„Teď budeme mít skoro dvě hodiny času,“ řekl. „Můžeme si v klidu najít vhodný úkryt.“

„Místo pro past,“ opravil ho Mark a zašklebil se. „Nebylo by snad lepší, kdybychom našli takové místo, kde bychom mohli obklíčit míšence? Je potřeba, abychom je měli mezi sebou oba. Pak by Topeka nemohl tátu použít jako štít. Musíme ho zaskočit ze dvou stran. Nesmí nám zase upláchnout.“

Šerif Samson se drbal na hlavě a přemýšlel. Vlasy měl mokré potem. Sundal si klobouk a otřel si rukávem čelo.

„Tak nějak jsem si to taky představoval. Musíme mít oči otevřené. Pojedeme pomalu, času máme dost.“

„Dobrá,“ řekl Mark a projel kolem šerifa.

Už za dvě stě yardů – skalní stěny se notně zvýšily – se soutěska ostře stáčela vpravo, takže do ní nebylo dál vidět.

„Tady,“ prohlásil Mark Laddock. „Tady to musí klapnout.“

Otočil se v sedle. Šerif zastavil těsně za ním.

„Myslíš?“

Mark rázně přikývl.

„Vy můžete stát vepředu za tou zákrutou. Až ti dva budou přijíždět, uslyšíme je včas. Já nechám koně tady a kousek se vrátím. Viděl jsem tam vepředu takovou kazatelnu. Vyšplhám na ni, a když si tam lehnu na břicho, zespodu mě neuvidí.“

„Jakou kazatelnu?“

„Převíslý výčnělek. Asi třicet stop nade dnem soutěsky. Je na něm místo pro chlapa s puškou.“

„Ty nemáš pušku, Marku.“

„Myslel jsem, že mi půjčíte svou. Vy musíte jen nečekaně vyjít zpoza zátočiny a namířit revolver. Zastavíte je a řeknete Topekovi, že je v pasti. V tu chvíli o sobě dám vědět i já a budu mít Topeku neustále na mušce. Potom už tátovi neublíží. Odzbrojíte míšence a případ bude vyřešen. Pohodlněji ho ani nemůžeme dostat.“

Ben Samson ještě váhal.

„A kde je ten výčnělek? Nikde jsem ho neviděl.“

To také nemohl, protože kolem toho úkrytu dosud neprojeli. Ale existoval.

Jenže se nacházel až za zatáčkou!

„Chcete se vážně ještě jednou vracet, abych vám to místo ukázal?“ zeptal se Mark. „To přece není nutné. Já jsem ho viděl a za deset minut budu nahoře. Teď ale odvedeme koně, souhlasíte?“

Šerif Samson se nejistě rozhlédl. Vraštil šedivé obočí.

Mark seskočil z koně. Samsonovi nezbylo nic jiného, než aby následoval jeho příkladu. Nerozhodně postával u svého koně.

„Kam s těmi zvířaty?“ zeptal se.

Laddock mu vzal z ruky uzdu.

„Postarám se o to. Zavedu je kousek dál za ten záhyb, aby na ně nebylo vidět ani zpoza té zatáčky.“

Mark nečekal na šerifovu odpověď. Strhl na sebe rozhodování.

Šerif teď bude jenom rekvizita, nicméně velice důležitá.

Zatímco Samson zůstal na místě, odvedl Mark koně mimo dohled a svázal jim přední nohy. Když se pak vracel, šerif na něj tázavě hleděl. Hlaveň jeho winchestrovky směřovala k zemi. Mark po ní vztáhl ruku.

„Dal byste mi tedy tu pušku, šerife?“

„Já nevím, Marku,“ zabručel. „Jsi nějak moc aktivní. Nelíbí se mi, když se člověk rozhoduje, aniž by se poradil.“

„No dobře, šerife,“ dělal Mark uraženého. „Chtěl jsem jenom pomoci. Pokud vidíte lepší možnost, jak dostat toho Apače, jsem já ten poslední, kdo by vás v tom nepodpořil. Tak co?“

Šerif mávl rukou.

„V pořádku. Máš dobrý plán, uděláme to podle něj.“

„Tak tu pušku, prosím.“

Šerif mu ji podal.

Markova tvář se najednou změnila. Jeho přátelský úsměv se změnil v ohydnou masku, ze které jiskřily potměšilé oči. Mark otočil pušku proti šerifovi a odjistil.

„A teď revolver, šerife.“

„Hej, Marku! Co je to za pitomost?“

„Žádná pitomost, dědku,“ odvětil Mark škodolibě. Hlaveň pušky mířila šerifovi přímo na hlavu. „Rozmyslel jsem si to. Vyřeším problém s Topekou svým vlastním způsobem.“

Šerif Samson tušil odpověď, ale přesto se zeptal.

„Chceš zastřelit míšence i otce?“

Mark Laddock přikývl.

„Tebe taky, dědku. Ty jsi určitě ten nejbližší šerif, jakého jsem kdy viděl. Tebe škoda nebude. A teď konečně zahod' ten revolver. Opatrně, jestli smím prosit.“

Šerif Samson uvažoval.

„Výstřel bude slyšet na míle daleko,“

ucedil koutkem úst. Pohled mu těkal sem a tam a brada se mu chvělá, jako by měl zimnici.

Mark pokýval hlavou.

„Proto tě taky nezastřelím, Samsone.“

„Uděláš to později?“

„Kdo ví. Ať už to udělám rychleji nebo pomaleji, stejně tě oklovou supi. A teď ten kolt. Odhod' ho daleko!“

Šerifovy oči se zúžily. Bylo na něm vidět, jak mu myšlenky víří. Potom sáhl palcem a ukazovákem po pažbě revolveru.

Teprve v posledním zlomku sekundy se jeho dlaň otevřela a chtěla vytrhnout zbraň z pouzdra.

Šerif ji stačil povytáhnout jen napůl. Ale pak Mark Laddock brutálně udeřil šerifa hlavní pušky do břicha. Samson pustil revolver. Oči mu lezly z důlků a otevíral ústa jako žába. V břiše pocítil příšernou bolest. Měl dojem, jako by mu bodnutí hlavní rozervalo játra. V ústech ucítil krev.

Ta se mu vyřinula z obou koutků. Po bradě mu stékala rudá pěna. Šerif se nemohl nadechnout.

„Jsi pitomec, Samsone,“ řekl Mark a otočil pušku. Stačil další středně silný úder, aby šerifa na pár hodin poslal do říše snů. Samson se svalil do šterku jako poražený strom.

Mark Laddock hleděl na bezvědomého muže. Bylo pravděpodobné, že se udusí, pokud zůstane v bezvědomí dostatečně dlouho.

Nyní musel číhat na míšence a otce. Narazí tu na polomrtvého šerifa a budou se mu určitě věnovat. Mark na ně v klidu zamíří a zastřelí je oba dva.

Pak vezme brokovnici, kterou Topeka ukradl v kanceláři, a dorazí s ní šerifa.

Až přiveze mrtvoly do města, přednese svou verzi trojnásobné vraždy. Nikdo ji nebude zpochybňovat, protože má přece hvězdu šerifova pomocníka.

Uvěří mu, když bude vyprávět, jak se Samsonem vystopovali vraha Topeku a starého Laddocka. V jejich tělech budou kulky ze Samsonovy pušky. A Samson zemře na zásah z brokovnice, který může pocházet jen od míšenec

Mark Laddock byl na sebe pyšný. Kráčel dál do soutěsky, kde se nacházel úkryt, který mu padl do oka už cestou sem. Pověsil si pušku na záda a začal pomalu šplhat po rozpukané stěně.

Jeho cílem byla plošina na převisu, který vyčníval až do soutěsky. Živořilo na ní jen několik zakrsklých keřů.

Mark zalezl mezi řídké a zaprášené větvičky.

Vystrčil hlavu přes okraj převisu. Pod ním ležela soutěska a zátočina, kde se brzy museli objevit otec a Topeka. Šerifovo bezvládné tělo leželo uprostřed cesty. Tak je to správně! Indián bude muset sesednout.

Mark Laddock přiložil pušku k rameni a zkusmo zamířil na to místo. A pak už jen čekal...

+ + + + +

Topeka převzal opratě. Seděl na kozlíku vedle Paula. Druhý kůň běžel na laně za bryčkou.

Muži spolu hovořili. Šlo o Marka.

„Nevěřím, že to udělal úmyslně,“ prohlásil Laddock už poněkolkáté. „Mark není vrah. Je prchlivý, ale není vrah, protože...“

Paul Laddock se zoufale pokoušel najít na nevlastním synovi něco dobrého. Míšenec to nekomentoval. On měl v tomto ohledu vlastní názor. Topeka by do Marka klidně řekl, že je vrah. Mark nikdy nebyl úplně normální.

Topeka si vzpomněl na několik případů, kdy se jeho bratr zachoval velmi nečestně.

„...protože tak zlý být prostě nemůže,“ končil Laddock svou promluvu. „Mark musel jen ztratit nervy.“

„Hm,“ zamručel Topeka. Poslouchal jen na půl ucha.

„Myslíš si, že bychom mu ještě mohli pomoci? Je to koneckonců můj nevlastní syn. Je to syn Marty a já jsem Martu miloval, jako že je Bůh nade mnou. Miloval jsem tu ženu, byla to ta nejlepší manželka.“

„Jak bys to ale chtěl udělat, Paule? Tak si představme, že Barney nešťastnou náhodou spadl na hlavu – třeba z koně. Smrtelně se zranil a zemřel. Mark na mě chtěl hodit vraždu a pokus o vraždu. Dobře, to bych mu ještě byl schopen odpustit, i když by to pro mě bylo pekelně těžké. Kdybys mi nepřišel na pomoc, ležel bych už šest stop pod

zemí. Ale jak bys chtěl Markovi pomoci? I v tom nejlepším případě by zůstalo závažné falešné obvinění. Neznám naše zákony tak dobře, ale počítám, že by mu to vyneslo pár let nucených prací.“

„To je právě to,“ řekl Paul Laddock. „Nechci, aby to tak dopadlo. Je to syn Marty, proto bych mu chtěl pomoci, ať už se stalo cokoliv.“

„Ale jak?“

„Nepojedeme hned do města. Tedy ne společně. Ty počkáš na ranči a já najdu Marka. Dám mu všechny peníze, které seženu, aby mohl odejít do jiného státu. Až bude pryč, půjdeme my dva za šerifem. Souhlasíš?“

„Rozumím ti,“ odvětil Topeka. „Ano, souhlasím.“

Tato věta ho stála nesmírné vnitřní úsilí a přemáhání.

„Věděl jsem, že mě pochopíš. Děkuji ti, Topeko.“

Topeka mezitím hleděl na zem před sebou. Dělal to vlastně už nějaký čas. Nahoře na plošině vál stále mírný vítr a občas odvál písek. Přesto se mu zdálo, že vidí slabé stopy. Stopy kopyt.

V úvozu už vítr nefoukal. Tam se vzduch vůbec nehýbal a stopy byly zřetelnější.

Ale písek nebyl všude. O něco dál pokračoval hrubý šterk, ve kterém nedokázalo stopovat ani zkušené oko.

Ale Topeka viděl stopy naprosto zřetelně už předtím...

„Vezmeš na chvíli opratě?“ zeptal se rančera a podával mu je.

„Proč? Děje se něco?“

„Ještě nevím. Říkal jsi, žes nedával pozor, jestli tě někdo nesleduje.“

„Nebylo to už třeba. Tvá nevina se dá dokázat. Nikdo se neodváží vztáhnout na tebe ruku.“

Blížili se k ostré zátočině. Topeka měl najednou dojem, že za ní číhá nějaké nebezpečí.

„Zastav,“ řekl rychle a tak naléhavě, že Laddock bez přemýšlení přitáhl opratě a zastavil. Kůň nervózně podupával na místě. Topeka vzal pušku a seskočil z vozu.

„Počkej tady,“ sykl na rančera. „Mám jakýsi divný pocit.“

„Co chceš dělat?“

„Jdu na průzkum.“

„Kam?“

Topeka už neodpověděl. Přikrčen se rozběhl k ohybu cesty. Kousek před ním zpomalil krok. Přitiskl se těsně ke skalní stěně a pomalu se sunul dopředu. Sundal si klobouk a hodil ho na zem vedle sebe. Napjatě naslouchal, ale slyšel jen hrabání kopyt jejich koní.

Potom pomalu nahlédl za hranu skály.

Poznal šerifa Samsona okamžitě. Ležel jen pár kroků od něj a nehýbal se. Pokud Topeka na první pohled viděl, neměl šerif zbraně. A neviděl žádnou krev.

Byla to past?

Topeka se spěšně vrátil k rančerovi a ohlásil mu, co viděl.

„Musíme šerifovi pomoci,“ řekl Paul Laddock. Topeka rozvážně přikývl.

„To taky uděláme. Zdálo se mi, že ještě dýchá, ale sám od sebe se na cestu jistě nepoložil.“

„Co to má být? Myslíš, že je to léčka?“

„To je pravděpodobné. Rychle to ale zjistíme.“

„Jak?“

„Sesedni, Paule. Pošleme bryčku samotnou. A pak uvidíme, co se bude dít.“

Topeka pomohl starému rančerovi z kozlíku a vtiskl mu do ruky brokovnici.

„Drž se za mnou.“

Míšenec pleskl koně dlaní po zadku. Zvíře se dalo do pohybu. Topeka přikrčeně běžel za vozem. Za zátočinou byl vidět další rovný úsek soutěsky.

Kůň se zastavil před šerifovým tělem, zařičel a zvedl se polekaně na zadní. Topeka napínal zrak, ale neviděl nic podezřelého. Vzhůru se nedíval. Nenápadná plošinka porostlá keříky ušla jeho pozornosti. Topeka nevěděl, co si má o této situaci myslet.

Měl Samson jen nějakou nehodu? Že by to přece jenom nebyla past? Proč se mu tedy stále svíral žaludek? Proč jeho instinkty stále byly na poplach? Měl jen podrážděné nervy?

Ohlédl se. Paul Laddock šel za ním. Muži na sebe nerozhodně hleděli. Stáli v zákrytu za bryčkou.

„Podívám se na něj,“ řekl Topeka odhodlaně. „Sleduj okolí, Paule. Tady něco smrdí. Cítím to v kostech.“

Topeka se kradl podél vozu. Pro jistotu tasil i revolver a pomalu šel k šerifovi. Sotva se nad ním zastavil, když vtom mu cosi škublo o rukáv. Teprve o zlomek sekundy později uslyšel zahřmění výstřelu. A hned další.

Druhá kulka ho zasáhla do žeber. Její síla byla tak velká, že se pootočil kolem své osy. Puška mu vyklouzla z rukou. Po boku mu stékala krev a vsakovala se do košile. Najednou ztratil sílu v nohou. Jako kdyby mu pod nohama podtrhli koberec. Tvrdě dopadl na zem.

Ale zatím neztratil vědomí.

Slyšel, jak za ním zaburácela brokovnice. Paul musel vidět, odkud na něj zákeřný zabiják střelí, ale beztak svým výstřelem nic nezmohl. Brokovnice byla vražednou zbraní jen na malé vzdálenosti. Na dvě stě yardů byla naprosto k ničemu.

Topeka ležel na boku. Mezi žebry pociťoval bolest. Dýchal jen docela povrchně, jinak by musel křičet. Jeho prsty hmataly po winchestrovce, která ležela kousek od něj, a sevřely se na krku pažby.

Ale nedokázal si pušku přitáhnout k sobě. Síly ho opouštěly. Se sténáním zůstal ležet. Štěrk kolem něj barvila rudá krev. Viděl své okolí jen jakoby skrze mlžný závoj.

Ale ten hlas poznal okamžitě. Hlas, který se ozýval odkudsi ze skal a patřil Markovi.

„Zahod' tu brokovnici, staříku. Mířím Topekovi na hlavu. Jestli neuděláš, co ti říkám, něco zažiješ! Tak dělej, pospěš si!“

„Marku! Chlapče!“

Laddockova slova zněla jako zoufalý výkřik. Zněla v nich bezmoc, vztek a zoufalství.

„Marku, to jsem já, táta! Cos to udělal?“

„Drž hubu, dědku. My dva jsme spolu skončili. Ty sis vybral toho bastarda. Tak si s ním tady pojdi. A zahod' tu bouchačku. Nechce se mi počítat do tří. No tak, bude to?“

Topeka slyšel, jak puška zarachotila o zem.

„A teď se ukaž, staříku,“ zvolal Mark Laddock z úkrytu. „Vyjdi

zpoza toho vozu. Jsem nervózní a můžu se ještě víc rozčítit!“

„Co chceš dělat, Marku? Tys musel zešílet!“

Odpovědí byl jen hnusný chechot.

„Šílenství je nakažlivé. Od tebe taky bylo šílené, že jsi odkázal ranč tomu indiánovi. Ted' za to dostaneš odměnu.“

Topeka se nemohl ani pohnout, ale v zorném úhlu se mu objevily rančerovy boty. Paul Laddock ztěžka vykročil, jako by na shrbených zádech nesl metrák nákladu.

„Posbírej zbraně, starce,“ zavolal Mark. „Já pak slezu dolů. Ale ať tě nenapadne žádný podraz.“

„Co chceš dělat, Marku? Já ti přece chci pomoci!“

„To tě napadlo pozdě. Ted' už si pomůžu sám. Nepotřebuji tě.“

„Dám ti peníze, Marku. Cos to udělal se šerifem a Topekou?“

„Jsou přece ještě naživu. Budeme se bavit, až slezu dolů. Kašlu ti na tvoje nabídky. Vezmu si sám, co chci. Byla to chyba, že Topeku nepověsili. To by ti ušetřilo spoustu potíží. Přidal ses na špatnou stranu, takže si to ted' musíš vyžrat. Tvoje smůla! Vyložená smůla. Tak posbírej konečně ty zbraně. A nezapomeň, že stále mířím na toho bastarda. Nechtěj ho mít na svědomí! A třeba vám ještě dám šanci.“

Právě to ale Mark neudělal, to Topeka věděl. Přesto dovolil, aby mu Paul vzal z ruky winchestrovku. Rančer se k němu přitom sklonil a zašeptal:

„Topeko...?“

„Udělej, co ti říká,“ odpověděl míšenec také šeptem. „Dokud sedí tam nahoře a má nás jako na dlani, nemůžeme proti němu nic podniknout. Mám pod sebou revolver. Ležím na něm. Jdi dál, nebo tě bude podezřívát. Mluv s ním, aby tolik nedbal na mě. Možná máme ještě naději.“

Paul Laddock se napřímil.

„Kam mám dát ty zbraně?“ zavolal vzhůru.

„Přines je blíž ke mně a zase se vrať. Žádné prudké pohyby!“

„Dobře.“

„Jsou to všechny zbraně?“

„Jiné jsem nenašel.“

„Tak doufám, že jsi hledal dobře. Je mi jedno, jestli do tebe budu taky muset napálit kulku.“

Pušky a Samsonův kolt zarachotily o kamenitou zem.

„A teď se vrať, starce. Já jdu dolů.“

Topeka nesměl ani pootočit hlavu, aby na sebe nepřivolal Markovu pozornost. Mark musel věřit, že je těžce zraněný, ale Topeku mezitím opustily mdloby a zase viděl ostře.

Ta první kulka mu způsobila jen nepatrné škrábnutí, ale druhá zůstala vězet někde mezi žebry. Krvácení se však poněkud zmírnilo. Topeka věřil, že se může opatrně pohybovat, aniž by se zhroutil. Ale mohl se také mýlit.

Ze soutěsky se ozýval nějaký hluk. Na její dno padaly kameny. Na skále zavržala kůže. Mark Laddock klouzal ze skály, na kterou předtím namáhavě vyšplhal.

Topeka tiše ležel a nehýbal se. Pod svým břichem cítil kolt...

Jeho ruka se však k němu sunula coul po coulu...

„Marku, rozmyslel sis, co děláš? Dopouštíš se obrovské chyby.“

Mark se jen zachechtal.

„Tu chybu jste udělali vy, ne já. Teď jste bezbranní. Dvě rány a mám to za sebou.“

„Ty... ty nás chceš zabít?“

„Co sis myslel? Svědci jsou jen na škodu.“

„Topeka za Barneyho smrt nemůže. To ty přece víš. Ale nevíš, že teď to může i dokázat.“

Starý Laddock se nyní snažil už jen získat čas a udržet Markovu pozornost.

„Ale jistě, starouši. Vím to. Slyšel jsem vás v té skalním roklině.“

„Celé Corora Town se dozví, co se tady odehrálo.“

„Uslyší jen moji verzi. Bohužel musí zemřít i šerif. A jak vidíš, já mám taky hvězdu.“

Paul Laddock chvíli mlčel.

„Když jsi nás slyšel,“ pravil, „tak také víš, že kapitán Nilroy nebude mlčet. Tvůj plán stojí na vratkých nohách. S tou lží se daleko nedostaneš.“

Mark se sveřepě zasmál. Z jeho hlasu zněl výsměch, když

prohlásil:

„To jsem si zpočátku taky myslel. Nenapadlo mě, že by se ten chlap bavil se špinavým Apačem. Na druhou stranu kromě šerifa nikdo nezná protokol, který jsem podepsal. Možná ho přečetl rudochovi a tobě, ale jinak ho nikdo nezná. Je přece hračka pozměnit v něm čas o půl hodiny. Svědci, kteří by mohli tvrdit něco jiného, už naštěstí nebudou existovat. Uroním nějakou slzu, až složím vaše mrtvolky před úřadem šerifa. Mám ve městě spoustu přátel. Ted' se vyplácí, že jsem v saloonu nehleděl na nějakou tu rundu. A toho kapitána se nebojím. Jen ať si zkusí něco si se mnou začít. To by si odskákal. Já už jsem zašel moc daleko a není pro mě cesty zpět. Ani bych to nechtěl.“

„Je ještě jedna cesta, Marku. Mohl bys uprchnout. Ted' hned.“

Mark Laddock se hlučně zasmál.

„Utéct? Proč bych utíkal? Mám všechno, co potřebuji. Mám vás v hrsti. Ale nač ty kecy, ukončíme to. Jdi a postav se vedle bryčky, dědku. Kam chceš tu kulku? Do hlavy? Tuhle laskavost pro tebe udělám. Bude po tobě dřív, než spadneš do prachu. A ted' jdi. Deset kroků stačí.“

Topeka byl bledý jako smrt. Nepočítal s tím, že Mark zajde tak daleko. Topekova šmátrající ruka konečně nahmatala kov revolveru. Paul Laddock úspěšně vzbuzoval pozornost nevlastního syna.

Rančer ztěžka prošel kolem Topeky. Míšencovy svaly byly napjaté k prasknutí. Ted' šlo o všechno. Ted' ho muselo zmučené tělo ještě jednou poslechnout!

Kohoutek winchestrovky cvakl. Mark škulbl nabíjecí pákou a smrtící olovo skočilo do komory.

Mark Laddock namířil na starého rančera, který mu kdysi dal své jméno.

„Otoč se,“ řekl. „Nebudu tě střílet do zad. Musí to vypadat jako férový boj.“

Ozval se šílený smích. Markovi muselo skutečně přeskočit. Ale copak nejsou všichni vrazi svým způsobem šílení?

Topeka už nemohl čekat.

Nebyl s koltem žádný mistr. Nikdy se nespolehal na zbraně. Nyní

se proto modlil, aby zasáhl. A musel být také rychlý, zatraceně rychlý.

Topeka se převálil na záda a vykřikl, protože rána pekelně zabolela. Mnohem víc, než čekal.

A vystřelil!

Mark se skokem otočil. Nebyl zasažen. Topekova kulka minula.

K druhému výstřelu se Topeka už nedostal.

Mark Laddock stiskl spoušť. Míšencovým tělem projela nová bolest. Nejprve ani nevěděl, kam byl zasažen. Pak uviděl krvácející paži. Kulka mu prolétla předloktím. Kolt odletěl mimo dosah.

„Ty ještě nejsi mrtvý, ty všivý bastarde?“ zaječel Mark s tváří zkrivenou zuřivostí. „Máš sedm životů jako kočka? Jen počkej, já ti vezmu jeden po druhém. Bude tě to bolet o to víc!“

Mark stál nad ním. Už nestřílel. Uchopil pušku za hlaveň a rozmáchl se ke smrtelnému úderu.

Topeka instinktivně zvedl nohu, aby trochu zmírnil úder. Měl dojem, že mu puklo koleno, když ho do něj zasáhla pažba pušky.

Ale také Mark si narazil ruce. Pustil pušku a sáhl k pasu pro kolt.

Topeka hleděl do temného ústí revolveru.

Konec, blesklo mu hlavou.

Míšenec však nepočítal s Paulem Laddockem. Starý muž se rozběhl jako šelma. Beze zbraně se vrhl na nevlastního syna a zachytil jeho kolt v okamžiku, kdy z hlavně vyšlo olovo.

Vedle Topekovy hlavy se rozprskl písek.

Oba muži se skáceli k zemi. Paul Laddock Markův revolver nepustil. Tahal za něj a lomcoval, jako by mu chtěl urvat ruku, ale proti síle mladého muže nemohl dlouho obstát.

Mark zaskřípal zuby a osvobodil svou ruku ze sevření.

Byl to boj, jehož vítěz byl znám předem. Paul Laddock zaútočil se zoufalou odvahou, ale síly jeho starého těla nemohly stačit.

Mark se dostal nahoru. Volnou rukou chytil rančera za krk a stiskl. Paul Laddock chroptěl a protáčel oči.

Topeka se konečně vzpamatoval. Mark hodlal starého rančera zardousit jednou rukou. Laddockovy nohy bezmocně kopaly. Nedokázal se vyrvat Markovu sevření. Jeho pohyby začaly

ochabovat.

Topeka se zvedl na kolena.

Winchestrovka ležela blízko, přesto byla nedosažitelná. Kolt ještě dál, ten byl až vedle bezvědomého šerifa.

Paul Laddock mohl vydržet už jen pár sekund. Nebylo už ani slyšet, jestli ještě lapá po dechu. Mark navíc zesílil tlak, když ucítil, jak tělo pod ním ochabuje.

Topeka nedokázal vstát. Jeho natlučené koleno ho odmítalo poslouchat. Nezbylo mu nic jiného. Musel se plazit. Až k pušce.

Jeho nezraněná ruka se konečně dotkla pažby. Topeka ještě popolezl, podařilo se mu uchopit pušku a přitáhnout si ji k sobě.

Paul Laddock se přestal hýbat. Mark z jeho strnulých prstů vytrhl kolt. Těžce oddychoval.

Topeka dobil, ale páka nechtěla úplně zacvaknout.

Zoufale jí škubal.

Konečně!

Opřel si pušku o bok. Držel ji jen levou rukou. Pokud trefí, bude to jen se štěstím.

Mark Laddock se zvedl, otočil se a uviděl Topeku s puškou.

„Zahod' revolver!“ zasupěl míšenec. „Okamžitě. Budu střílet!“

„Tak střílej, hlupáku,“ procedil Mark. „Stejně mě netrefíš.“

Topeka stiskl spoušť. Zbraň ho kopl do boku a on viděl, že zasáhl. Markovi pukly na stehně kalhoty. Z rány se valila krev jako gejzír.

Mark Laddock zařval kletbu a namířil kolt. Topeka nemohl tak rychle dobít.

Viděl, jak Mark pozvedá těžký kolt. Navzdory kulce v noze stál vzpřímeně.

Mezi holými skalami najednou zaburácel výstřel.

Proč ale Topeka neviděl záblesk z hlavně? Proč necítil bolest? Proč Mark najednou otevřel ústa? Kde se na nich vzala ta krvavá pěna?

Druhý výstřel, pak třetí, čtvrtý a pátý.

Při každém z nich se Mark zazmíтал jako pod úderem biče. Topeka se jako v transu ohlédl. Spatřil šerifa, který klečel na zemi a

svíral oběma rukama Topekův revolver. Zbraň chrllila olovo.

Pětkrát. Potom kohoutek narazil do prázdné nábojnice.

Mark Laddock se odpotácel na deset yardů. Jeho tělo bylo jako řešeto. Padl do šterku. Ještě poslední záchvěv, pak bylo po všem.

Šerif hleděl na prázdnou zbraň ve své ruce. Pak ji zahodil. Jeho pohled se střetl s míšencovým. Samson vstal a těžce se vlekl k Topekovi.

„Myslím, že jsem udělal chybu,“ řekl.

„Ted' jste ji napravil,“ odpověděl míšenec se strnulým výrazem. „Je mrtvý, že?“

Šerif přikývl.

„Postarám se o Paula. Jak se zdá, probral jsem se v poslední sekundě. Taky mě dostal na lopatky. Mrzí mě to i kvůli vám.“

„Postarejte se o tátu, šerife. Já si poradím.“

„Vypadáš špatně, chlapče.“

„Není to tak zlé, jak to vypadá. Kulka pod žebry a díra v ruce. Můžu ale hýbat prsty, takže to nic nebude.“

„Alespoň jedna dobrá zpráva,“ poznamenal šerif a nejistými kroky kulhal k rančerovi.

Topeka opatrně pohnul pravou nohou. Už ho poslouchala. Úder ji prve ochromil, ale kromě pořádného výronu vypadala v pořádku. Podařilo se mu dokonce vstát a s obtížemi ujít několik kroků.

Šerif Samson rozepnul Laddockovi košili a položil ucho na jeho vyzáblou hrud'.

„Srdce mu ještě bije,“ řekl. „Jestli můžeš chodit, jdi se podívat dál do soutěsky, tam by měli být naši koně. Mám v brašně brandy. Ta postaví tvého tátu na nohy.“

Ben Samson řekl „tvého tátu“. Evidentně se poučil ze svých chyb.

Topeka našel koně a přivedl je k šerifovi. Podal mu láhev.

Šerif ji otevřel a přiložil ji Laddockovi ke rtům. Dlaní mu nadzvedl hlavu.

Většina pálenky tekla vedle, ale poté, co trochu brandy steklo nejen za límec, ale i do úst, začal Paul Laddock polykat a prskat. Za chvíli otevřel oči.

„Všechno je v pořádku, Paule,“ řekl Samson, položil láhev a

poplácal rančera po tvářích. „Zase to jednou dobře dopadlo.“

„A... co Mark?“

„Máš ještě třetího syna, Paule...“

„Topeka žije?“

Po starcově tváři přelétl děkovný úsměv.

„Žije, Paule. Za měsíc bude zase nejlepší krotitel koní v okrese...“

+ + + + +

Paul Laddock se vzpamatoval rychle. Proti Topekovi nebyl zahájen žádný proces. Doktor mu vyoperoval kulku a potvrdil, že Topekovi nezůstanou žádné následky. Přesto mu poručil tři týdny nevstávat z postele.

Z těch tří týdnů uplynul teprve jeden, ale Topeka už nedokázal vydržet na lůžku. Nyní seděl zabalen do deky v Paulově houpací židli na verandě. Rančer po dobu jeho léčení najal jednoho mladíka, který se staral o práci na ranči. Dalšího člověka mu poslal na pomoc i kapitán Nilroy.

Na večer ohlásil kapitán svou návštěvu, což byl také důvod, proč už Topeka nechtěl ležet. Co kdyby přijela i Nora?

Topeka hleděl do širého kraje. Paul lomozil v kuchyni a chystal večeři. Nenechal si domluvit a vyvlekl stůl ven, aby mohli večeřet v příjemném letním večeru na vzduchu.

Míšenci málem vypadly oči z důlků, jak napjatě sledoval horizont. Museli přijet směrem od Corora Creeku. Od místa, kde všechno začalo. Topeka se nemohl dočkat setkání. Měl mnoho času na přemýšlení.

Ale jeho myšlenky nějakým způsobem vždycky dospěly ke stejnému cíli. K Noře Nilroyové, té rusovlasé dívce, která mu nešla z hlavy už od chvíle, kdy ji tehdy doprovázel domů.

Rudé slunce se blížilo k horizontu. Dlouhé mraky zářily snad všemi barvami – od zlaté až po purpurovou. V jejich odlesku se třpytily vzdálené štíty hor. Všude panoval klid. Údolím se táhly modrozelené šťavnaté pastviny. V ohradách dováděli mladí koně. V posledních dnech měli málo pohybu.

Topeka chtěl vstát ze židle, aby měl lepší výhled, ale Paul Laddock, který stál za ním, ho jemně, ale nesmlouvavě přimáčkl zpět do židle.

„Z toho nic nebude, chlapče,“ řekl a zasmál se. „I když je Nora po čertech hezká holka, jsi ještě moc slabý, než aby ses jí vrhal kolem krku.“

Topeka zčervenal, avšak nebylo to od zapadajícího slunce.

„Co si o mně myslíš, táto,“ prohlásil vyčítavě.

Paul Laddock se jen zasmál.

„Asi zapomínáš, že jsem taky býval mladý, Topeko. Rezavé vlasy se mi líbily vždycky. Bude to čertice, tahle Nora.“

Topeka pocítil bolestivé svírání v břiše.

„Já jsem míšenec,“ procedil pak, ale nejraději by si hned nafackoval.

„To je pravda,“ odvětil Paul Laddock pevně. „Proto jsi taky zdědil nejlepší vlastnosti obou ras. A pokud to Nora nepochopí, pak nestojí za to, abys na ni plýtlv jedinou myšlenkou. Já přece vím, co s tebou je, chlapče. Starého muže neoklameš. Ale už jedou. Vidiš ty tmavé tečky na obzoru? Jsou přesní.“

Za deset minut přijel do dvora kapitán Nilroy se svou dcerou. Paul Laddock už nalil do sklenek. Na oslavu přivezl z města několik láhví kalifornského vína. Rudě jiskřilo ve sklenicích.

Muž, kterého jim dal Nilroy k dispozici, se postaral o koně a odvedl je. Vysoký kapitán se choval srdečně. Potřásl rukou nejprve Laddockovi, pak Topekovi.

„Jsem rád, že jste to všechno přestál,“ řekl Topekovi, když si vyměnili obvyklé pozdravy. „Věděl jste vlastně, že se o vás má dcera hrozně bála?“

„Ale tatínku!“ vykřikla Nora a zrudla úplně stejně jako před chvílí Topeka.

„Proč bych z toho měl dělat tajemství?“ zeptal se kapitán se smíchem. „Moji synové už se jí stejně vyptávali, kdy budou zásnuby. Kdyby bylo po jejím, museli bychom pana Topeku navštívit už na operačním sále.“

„Tatínku!“ „Tak se posad’, zrzko. Chápu tvoje city. Mně se ten

mladík také zamlouvá.“

Posadili se ke stolu. Topeka se nevzmohl na slovo. Hrdlo měl jako sešňěrované. Paul Laddock se usmíval. Topeka pohlédl na Noru, ale dívka sklopila oči. Měli si jistě co říct, ale přesto nemluvili.

Paul Laddock nosil na stůl. Během jídla vyprázdnili první láhev. Rančer přinesl druhou a brzy nato třetí.

„To už by myslím stačilo,“ řekl Nilroy. „Já už mám jazyk úplně uvolněný. Jenom naše děti tu sedí, jako by spolklly pravítko. Tedy – já jsem nebyl tak plachý v jejich letech.“

„Kapitáne...,“ řekl míšenec a ztěžka polkl.

„Ano, pane Topeko?“

„Ale nic. Nebylo to důležité.“

„No dobře,“ přikývl kapitán. „Už jsem v příliš dobré náladě. Budeme hovořit raději o obchodních záležitostech.“

„Obchodních záležitostech?“ zopakoval Paul Laddock.

„Ano. Možná víte, že na ranči chovám i nějaké koně. Nechal jsem si z Anglie dovést pár plnokrevníků. Ale při všech dobrých vlastnostech toho plemene – pro tuto zemi se nehodí. Jsou moc přešlechtění. Jsou dobří na závod na tři míle. V tom jsou neporazitelní. Ale nemají vytrvalost. Když jsem přijížděl, viděl jsem ve vašich ohradách nějaké hřebce a klisny. Jsou to kříženci mustangů?“

„Na to se musíte zeptat Topeky, kapitáne. Stará se o koně docela sám už čtyři roky. Já už se jim moc nevěnuji. On už ve čtrnácti věděl o koních víc, než jsem se já dozvěděl za celý život.“

Kapitán se zatvářil obdivně. A Nora také...

„Skutečně?“ řekl kapitán. „Tak to se s vámi musím seznámit lépe, mladý muži. Musím přiznat, že jsem dlouho neviděl lepší chovná zvířata. Na pastvinách Laddockova ranče běhá bohatství. Některá zvířata bych rád koupil.“

„Nejsou na prodej,“ řekl Topeka. „Tedy alespoň ne ta, která jste viděl. Potřebuji je na vlastní chov. Ještě zdaleka nejsem s křížením hotov.“

„Hoho!“ zasmál se Nilroy užasle. „Podívejme se na něj. A já jsem si myslel, že dnes už neotevřete ústa, mladíku. Jak vidím, tak jsem se

spletl. Ale abych byl upřímný, můžu vám k té neústupnosti jen blahopřát. Ten chov by se skutečně neměl přerušit.“

„Nemám nic proti tomu, když přivedete nějaké klisny ke krytí,“ řekl Topeka. „Až budu v pořádku, prohlédnu si vaše koně. Nemůžeme je ale křížit naslepo.“

„Dobře, mladý muži. Ustupuji. Musím vůbec dodávat, že jste na mé haciendě vždy vítaným hostem?“

Když Topeka odpověděl, nedíval se na kapitána, ale na jeho dceru.

„Budu vítaným hostem, slečno Noro?“

Tato otázka ho stála všechno přemáhání. Nora k němu vzhledla a poprvé toho večera pohled zase rychle neodvrátila.

„Ano, pane Topeko...“

Míšenec se usmíval.

„Přijedu.“

„Pan Topeka Laddock přijede,“ ozval se starý rančer a všichni se na něj překvapeně podívali.

„Je to tak,“ řekl. „Včera odpoledne jsem u soudce podepsal všechny papíry, které byly nutné k adopci. Přijal jsem Topeku za vlastního. Jméno Laddock bude mít v tomto okrese dobrý zvuk...“

KONEC

Příští svazek 004

Bill Fargo

Odměna za šerifa

Dva výstřely třeskly takřka současně.

Don Courtland viděl, jak sebou jeho přítel George Brooks

zazmítal a pokusil se zachytit sedlové hrušky.

Pak Courtland pocítil prudkou bolest v levém rameni. Byl to nečekaný mocný úder, který ho smetl ze sedla.

Dopadl tvrdě na zem a padl na kolt na svém pravém boku. Z kyčle mu do celého těla vystřelila bolest.

Dvakrát se převalil a s tváří otočenou doleva pak zůstal ležet nehybně na zádech.

Viděl, jak George Brooks také padá z koně. Brooksova pravá noha se však přitom zachytila ve třmenu.

Valach, kterého vyplašila nečekaná střelba, v náhlé panice vyrazil na útěk...

Vychází jednou v měsíci.

Vydala Moravská Bastei MOBA, s. r. o, Brno

Redakce: tel. 541 126 067

Obchodní oddělení: tel./fax:

541212 850

Sekretariát: tel./fax 541 248 329

Zasílatelská služba: 541 126 059

mobil 604 262 112, i sms

Odpovědný redaktor: Jan Mervart

Technický redaktor: Z. S. Krejčí

DTP: studio MOBA Tisk: Moravská typografie, a. s.

Luke Sinclair: Míšenec Topeka

Z německého originálu Topeka, das Halbblut,
Western-Hit, Nr. 806, přeložil Tomáš Butala.

© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., 2008

© Bastei-Verlag GmbH & Co.,
Bergisch Gladbach